KST 3667/2018/90

Chodov
datovou schránkou

V Praze dne 25. června 2018

Věc: Žádost o informaci ve smyslu zákona o svobodném přístupu k informacím

Vážení,

na základě zákona č.106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů, si Vás dovolujeme požádat o poskytnutí informace o uložené pokutě od Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže, a to veřejná zakázka / zakázky:

S549/13 - Uzavírání smlouvy o nájmu rozvodného tepelného zařízení

Pro jistotu uvádíme, že jsme Vás s podobnou žádostí o informace oslovili již v minulosti a zajímá nás zejména skutečnost, zda se situace nějak změnila. Za změnu považujeme například situaci, kdy jste byli či nebyli úspěšní se správní žalobou podanou proti rozhodnutí ÚOHS, kterým vám byla uložena pokuta. Případně lze za změnu situace považovat skutečnost, že se vám v průběhu doby tj. od naší poslední žádosti o informace do dne podání této žádosti podařilo, nějak pokročit s vymáháním nároku na náhradu škody (označit odpovědnou osobu, vyzvat ji k náhradě škody, podat žalobu, obdržet částečnou či celkovou částku způsobené škody apod.).

Konkrétně žádáme o poskytnutí těchto informací:

a) Informaci o výši a datu uhrazení pokuty
Poznámka: tato otázka se opakuje pouze pro případ, že by v mezidobí mezi žádostmi o informace došlo ke zrušení rozhodnutí ÚOHS soudem a zároveň k novému uložení (a zejména uhrazení) pokuty.
b) Informaci, zda byla v této věci podána správní žaloba (tj. zda bylo napadeno rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže, kterým vám byla uložena pokuta). V kladném případě žádáme o informaci, pod jakou spisovou značkou je věc vedena a zda již byla soudem rozhodnuta, případně jakým způsobem byla věc rozhodnuta, a zda rozhodnutí soudu je již pravomocné. V případě existence rozhodnutí soudu žádáme o zaslání jeho kopie (rozhodnutí Krajského soudu, rozhodnutí Nejvyššího správního soudu).
c) Informaci, zda vám vznikla v souvislosti s touto veřejnou zakázkou nějaká další škoda, případně v jaké výši (například náklady soudního řízení, náklady na právní zastoupení, postih od poskytovatele dotace apod.).
d) Informaci, zda jste zjistili, která osoba či osoby jsou za vznik škody odpovědné. Žádáme o sdělení jména a pracovního zařazení osoby, která je za škodu odpovědná; případně označení dodavatele služby, který je za škodu odpovědný.
e) Informaci, zda byla škoda po odpovědných osobách vymáhána, v jaké výši a s jakým výsledkem (tj. zejména, zda byla škoda uhrazena, kdy a v jaké výši; případně jaké kroky tímto směrem jsou v současné době podnikány). V případě, že proti odpovědné osobě či osobám byla podána žaloba, žádáme o označení soudu a spisovou značku, pod kterou je řízení vedeno. Zároveň žádáme o informaci, zda je po odpovědné osobě vymáhána výhradně uložená pokuta, nebo i případná další škoda (např. soudní výlohy, postih od poskytovatele dotace) a v jaké výši.

Uvedené informace zašlete, prosím, v zákonem stanovené lhůtě patnácti dnů ode dne přijetí této žádosti na níže uvedené spojení. Je-li to možné, žádáme o přednostně poskytnutí informací v elektronické podobě do datové schránky. Za poskytnutí informací předem děkujeme.

[redacted]

Právo ve veřejném zájmu, z. s.
Marek Eliáš, předseda

Informace o žadateli:
Právo ve veřejném zájmu, z. s., IČ: 03853462, Chalupkova 1367, 149 00, Praha 11

Město Chodov

Právo ve veřejném zájmu
Marek Eliáš, předseda
Chalupkova 1367
149 00 Praha 11

V Chodově 2. 7. 2018

Čj. KST/8667/2018/Se

Poskytnutí informace dle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím

Vážený pane předsedo,

dne 25. 6. 2018 nám byla prostřednictvím datových schránek doručena Vaše žádost o poskytnutí následujících informací dle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím.

a) Informaci o výši a datu uhrazení pokuty
Poznámka: tato otázka se opakuje pouze pro případ, že by v mezidobí mezi žádostmi o informace došlo ke zrušení rozhodnutí ÚOHS soudem a zároveň k novému uložení (a zejména uhrazení) pokuty.

b) Informaci, zda byla v této věci podána správní žaloba (tj. zda bylo napadeno rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže, kterým vám byla uložena pokuta). V kladném případě žádáme o informaci, pod jakou spisovou značkou je věc vedena a zda již byla soudem rozhodnuta, případně jakým způsobem byla věc rozhodnuta, a zda rozhodnutí soudu je již pravomocné. V případě existence rozhodnutí soudu žádáme o zaslání jeho kopie (rozhodnutí Krajského soudu, rozhodnutí Nejvyššího správního soudu).

c) Informaci, zda vám vznikla v souvislosti s touto veřejnou zakázkou nějaká další škoda, případně v jaké výši (například náklady soudního řízení, náklady na právní zastoupení, postih od poskytovatele dotace apod.).

d) Informaci, zda jste zjistili, která osoba či osoby jsou za vznik škody odpovědné. Žádáme o sdělení jména a pracovního zařazení osoby, která je za škodu odpovědná; případně označení dodavatele služby, který je za škodu odpovědný.

e) Informaci, zda byla škoda po odpovědných osobách vymáhána, v jaké výši a s jakým výsledkem (tj. zejména, zda byla škoda uhrazena, kdy a v jaké výši; případně jaké kroky tímto směrem jsou v současné době podnikány). V případě, že proti odpovědné osobě či osobám byla podána žaloba, žádáme o označení soudu a spisovou značku, pod kterou je řízení vedeno. Zároveň žádáme o informaci, zda je po odpovědné osobě vymáhána výhradně uložená pokuta, nebo i případná další škoda (např. soudní výlohy, postih od poskytovatele dotace) a v jaké výši.

Telefon: 352352241
Fax: 352352246
E-mail: starosta@mestochodov.cz

Adresa: Komenského 1077
357 35 Chodov

K výše uvedeným dotazům sděluji:

ad a) Pokuta uložená pravomocným rozhodnutím ERU ve výši 300 000,- Kč byla zaplacena dne 10. 12. 2014 bezhotovostním převodem na účet Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže.

ad b) V příloze Vám zasíláme naši žalobu proti rozhodnutí správního orgánu ze dne 8.2.2015, rozsudek Krajského soudu v Brně č.j. 29 Af 11/2015-48 ze dne 6. dubna 2017, kterým byla žaloba města Chodov zamítnuta, dále zasíláme naši kasační stížnost ze dne 22. 5. 2017 a rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 10 As 157/2017 – 38 ze dne 08. 02. 2018, kterým byla kasační stížnost zamítnuta. Právní věta z rozsudku NSS se stala součástí judikatury ve znění: *Při uzavírání koncesní smlouvy obec zveřejní záměr nakládat s obecním majetkem způsobem stanoveným v § 31 zákona č. 139/2006 Sb., o koncesních smlouvách a koncesním řízení, i v § 39 zákona č. 128/2000 Sb., o obcích. Souběžná aplikace těchto dvou právních předpisů je možná.* Tím nám bylo dáno za pravdu v našich výhradách, že právní úprava koncesních řízení v českém právním řádu, nerozhodno zda podle zákona *č.139/2006 Sb., o koncesních smlouvách a koncesním řízení (koncesní zákon)*, nebo aktuálně platné právní úpravy dané zákonem *č. 134/2016 Sb., o zadávání veřejných zakázek*, není úplná, přehledná a kompatibilní s obecním zřízením.

ad c-d) Pokuta uložená ÚOHS byla správnímu orgánu zaplacena 10. 12. 2014. K odpovědnosti za vzniklou škodu se přihlásil právní zástupce města, advokát JUDr. Vladislav Bílek, který závazek uznal co do důvodu a výše a zavázal se jej zaplatit městu Chodov do konce roku 2019 (uznání dluhu v příloze). Jiná škoda městu Chodov nevznikla.

S pozdravem [redacted]

Patrik Pizinger
starosta [redacted]

MĚSTO CHODOV
Komenského 1077
357 35 Chodov

Příloha: žalobu proti rozhodnutí správního orgánu ze dne 8. 2. 2015
rozsudek Krajského soudu v Brně č.j. 29 Af 11/2015-48 ze dne 6. dubna 2017
kasační stížnost ze dne 22. 5. 2017
rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 10 As 157/2017 – 38 ze dne 08. 02. 2018
uznání dluhu ze dne 1. 12. 2017

Telefon: 352352241
Fax: 352352100
E-mail: starosta@mestochodov.cz

Adresa: Komenského 1077
357 35 Chodov

JUDr. Vladislav Bílek
advokátní kancelář

Kancelář: Čs. legií 143, 339 01 Klatovy I
Telefon: +420 376 313 231
+420 376 320 634
Telefax: +420 376 313 539
E-mail: bilek@bilek-milata.cz
Datová schránka: 6eq78w
IČ: 66227381
Zapsán v ČAK pod č. 5314

Krajskému soudu v Brně
správní úsek
Masarykova 31
601 95 Brno

ŽALOBA PROTI ROZHODNUTÍ SPRÁVNÍHO ORGÁNU

ADVOKÁTNÍ KANCELÁŘ
JUDr. [redacted]

Žalobce : **Město Chodov**, IČ 00259349
se sídlem Chodov, Komenského 1077
právně zastoupené JUDr. Vladislavem Bílkem, advokátem AK Klatovy I, Čs. legií čp. 143, 33901 Klatovy

[redacted]

Žalovaný : **Předseda Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže**
Úřad pro ochranu hospodářské soutěže
se sídlem Brno, třída kpt. Jaroše 7, PSČ 60455

Žaloba o zrušení správních rozhodnutí
plná moc

I.

Rozhodnutím žalovaného - předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 8.12.2014 č.j. ÚOHS-R409/2013/VZ-25973/2014/323/BRy, o rozkladu města Chodov proti rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 8.12.2014, č.j. ÚOHS-S549/2013/VZ-23025/2013/522/LKo, vydaném ve věci možného spáchání správního deliktu zadavatelem podle § 27 odst. 1 písm. a) zákona č. 139/2006 Sb., o koncesních smlouvách a koncesním řízení (koncesní zákon), ve znění pozdějších předpisů, v souvislosti s možným nedodržením závazného postupu zadavatele při uzavírání smlouvy o nájmu rozhodného tepelného zařízení ze dne 15.8.2011 se společností Sokolovská uhelná, právní nástupce, a.s., bylo rozhodnuto tak, že napadené rozhodnutí ze dne 25.11.2013 bylo potvrzeno a podaný rozklad zamítnut.

Napadené rozhodnutí obdržel žalobce dne ...12.2014

Žalovaný orgán v odůvodnění svého rozhodnutí ze dne 8.12.2014 uvedl, že se žalobce jako zadavatel dopustil správního deliktu podle ust. 27 odst. 1 písm. a) zákona tím, že v rozporu s ust. § 5 odst. 3 zákona dne 15.8.2011 uzavřel s vybraným uchazečem smlouvu o nájmu rozvodného tepelného

zařízení, aniž by provedl koncesní řízení, přičemž tento postup mohl podstatně ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky, a výrokem II. uložil žalobci za spáchaný správní delikt pokutu ve výši 300.000,- Kč.

K námitce žalobce, že mu není stanovena povinnost řídit se koncesním zákonem správní orgán uvedl, že pokud žalobce jako zadavatel uzavřenou nájemní smlouvou z 15.8.2011 naplnil znaky koncesní smlouvy podle ust. § 16 odst. 1 a 2 zákona a nevztahuje se na něj výjimka z působnosti stanovená v ust. § 5 odst. 2 zákona, pak je povinen postupovat dle zákona o koncesním řízení, že smlouva nebyla uzavřena k plnění závazku veřejné služby podle zvláštních předpisů ve smyslu § 3 zákona, že žalobce jako zadavatel postupoval zcela mimo jeho rámec, přičemž tento postup byl způsobilý ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky, že v daném případě měl žalobce postupovat podle speciálního předpisu, nikoliv dle zákona o obecním zřízení, že Úřad postupoval správně, pokud uložil pokutu a nikoliv nápravné opatření, že nelze přihlédnout ke skutečnosti, že předmětná smlouva nenabyla účinnosti na základě odkládací podmínky, že skutková podstata správního deliktu byla naplněna jejím uzavřením bez ohledu, zda nabyla účinnosti, že Úřad poté, co byl kontaktován žalobcem před uzavřením předmětné smlouvy, neznal všechny okolnosti případu, aby mohl poskytnout všechny relevantní informace o jeho případu.

S touto argumentací žalobce nesouhlasí.

Žalobce při vědomí toho, že podle zákona č. 139/2006 Sb., o koncesních smlouvách a koncesním řízení (koncesní zákon), byly od nabytí jeho účinnosti bezproblémově uzavřeny desítky nebo možná i stovky koncesních smluv, zejména mezi územními samosprávnými celky a dodavateli služeb nebo díla, na druhé straně je žalobci též známo, že významná část veřejnoprávních korporací nemá dosud o koncesním zákoně žádnou povědomost, tedy že od nabytí účinnosti koncesního zákona bylo uzavřeno relativně velké množství smluv postupem podle obecního zřízení, nikoliv podle koncesního zákona. Tímto konstatováním (bez návrhů důkazů) žalobce nechce omlouvat svoji nevědomost při uzavírání předmětné smlouvy a svůj postup podle obecního zřízení v dobré víře, že tak činí po právu.

V další argumentaci žalobce poukáže na jistou míru nesrozumitelnosti zákona, jeho nepřehlednosti nebo jeho nedokonalostí, byť po hlubším seznámení se s problematikou koncesního řízení se může text zákona jevit v jiném světle; i tak žalobce trvá na tom, že zákon je bez předchozí veřejné debaty a veřejné prezentace snadno přehlédnutelný.

K problematice legislativní úpravy koncesního řízení

Za základní problémem považuje žalobce obecná ustanovení koncesního zákona, která dle jeho názoru ne zcela zřetelným způsobem ukládají povinnost vyjmenovaným zadavatelům, při splnění podmínek dle ust. § 16 zákona, uzavírat smlouvy postupem a za podmínek stanovených zákonem č. 139/2006 Sb. Této relativně nepřehledné legislativní úpravě odpovídá i skutečnost, že povinnost řídit se při uzavírání smluv dle ust. § 16 zákona, není obecně respektována, byť „neznalost zákona neomlouvá".

Gramatickým výkladem obecných a dalších ustanovení zákona lze dospět k závěru, že předmětem právní úpravy koncesního zákona jsou podmínky a postup veřejného zadavatele při uzavírání koncesních smluv při spolupráci mezi veřejnými zakladateli a jinými subjekty. Definice veřejného zadavatele je uvedena v ust. § 2 zákona, definice koncesionáře v zákoně *expresis verbis* uvedena není; z ust. § 16 zákona vyplývá, že koncesionář se zavazuje poskytovat služby nebo i provést dílo a brát užitky, přičemž ani z toho ustanovení není zřejmé, kdo má být, respekt. může být koncesionářem, respekt. dle ut. § 1 odst. 1 jinou osobou nebo vybraným dodavatel dle dalších ustanovení zákona.

Co je míněno *spoluprací* veřejného zadavatele (viz ust. § 1 odst. 1 zákona) a jiným subjektem lze dovodit z ust. § 16 odst. 1 zákona, kde se uvádí, že koncesionář se zavazuje poskytovat služby nebo i provést dílo, opět ale není výslovně uvedeno, komu mají být koncesionářem služby nebo dílo poskytováno a za jakým účelem nebo z jakého důvodu.

Ani z ust. § 16 odst. 1, že *zadavatel se zavazuje umožnit koncesionáři brát užitky vyplývající z poskytování služeb nebo z využívání provedeného díla, popřípadě spolu s poskytnutím části plnění v penězích*, nelze bez dalšího dospět k závěru, k jakému účelu mají koncesní smlouvy sloužit a ve kterých případech je například územní samosprávný celek povinen použít postup dle koncesního zákona.

Za velmi nejasné ustanovení lze považovat druhou část první věty ust. § 1 odst. 1 zákona, která stanoví první výjimku ze zákona, *pokud tyto podmínky a postup neupravuje zvláštní právní předpis*. Odkaz č. 1 na zákon č. č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů je pouze příkladmý, nikoliv taxativní.

Problematika nakládání např. s majetkem územního samosprávného celku (viz např. ust. § 2 koncesního zákona), respekt. územního samosprávného společenství občanů, respekt. veřejnoprávní korporace (např. ust. § 1 a 2 zákona č. 128/2000 Sb. o obcích (obecní zřízení)), je např. upravena i v obecním řízení, kde zejména v ust. § 39 jsou upraveny všechny způsoby nakládání s obecním majetkem, tedy podmínky jeho zcizování, ale i pronájmu nebo výpůjčky.

Žalovaný sice v odůvodnění svého rozhodnutí tvrdí, že koncesní zákon je speciálním právním předpisem vůči obecnímu zřízení, žalobce je však přesvědčen, že ani při využití extenzivního výkladu nelze dospět k závěru, že mezi obecním zřízením a koncesním zákonem existuje jakákoliv spojitost tak, aby bylo možné v daném případě dospět k jednoznačnému závěru, že se jedná konflikt právních norem a že speciální zákon ruší zákon obecný. Konflikt právních norem nastává, kdy na tutéž věc dopadá několik navzájem si protiřečících právních norem, ačkoliv formálně by k tomu docházet nemělo, protože je žádoucí konstruovat právní řád jako vnitřně bezrozporný. V takovém případě se uplatní hierarchická kritéria, která stanoví prioritu (precedenci, hierarchii) právních norem (viz Encyklopedie o právu Iuridictum): *Lex specialis derogat generali (zvláštní zákon ruší obecný): Zvláštní úprava, tj. užší právní norma, má přednost před úpravou obecnou, tj. normou širší, která se uplatní jen tam, kde zvláštní předpis věc neupravuje. Tento kontravalentní vztah speciality a subsidiarity existuje mezi mnoha předpisy, příkladem je vztah obchodního zákoníku (zvláštní úprava, lex specialis) a občanského zákoníku (obecná úprava, lex generalis).*

Podle právního názoru žalobce je právní úprava nakládání s majetkem obce upravená zákonem o obcích neporovnatelná s koncesním řízením, když ani jedna z uvedených právní norem nebyla tvořena s ohledem na druhou, respekt. z hlediska časové posloupnosti vzniku uvedených norem měl koncesní zákon v případě aplikace postupu při uzavírání koncesních smluv respektovat kogentní právní úpravu danou obecním zřízením, minimálně co do notifikační povinnosti veřejnoprávní korporace dle ust. § 39. Pokud by koncesní zákon byl de iure speciálním předpisem oproti obecnímu zřízení, zůstává povinností obce plnit notifikační povinnost podle ust. § 39, nebo je jeho povinností se řídit výhradně postupem podle koncesního zákona, který se o žádné notifikační povinnosti nezmiňuje, přičemž nesplnění této povinnosti ex lege vyvolává absolutní neplatnost uzavřené smlouvy.

Ponechává tedy zákonodárce na volné úvaze zadavatele, zda se rozhodne při uzavírání smluv podle ust. § 39 odst. 1 zákona obcích aplikovat i koncesní zákon, nebo zda se bude řídit výhradně obecním řízením nebo výhradně koncesním zákonem, když výhradní použití jedné nebo druhé normy vyvolává právní následky, v jednom případě v podobě absolutní neplatnosti právního úkonu, ve druhém naplněním skutkové podstaty správního deliktu s právem správního orgánu udělit sankci. Nebo má zadavatel v rámci právní jistoty „vyzobávat" z několika právních norem všechny povinnosti a kombinovat tak povinnosti

podle vícero právním norem stejné právní síly? Žalobce v této souvislosti odkazuje na článek JUDr. Tomáše Lichovníka, dříve ve funkci předsedy Soudcovské unie, nyní soudce Ústavního soudu, publikovaný na portálu www.pravniprostor.cz, nazvaný „*Neznalost zákona neomlouvá. Opravdu?*", kde JUDr. Lichovník spíše laickým způsobem žehrá na složitost a nepřehlednost právního řádu.

I kdybychom se přes všechny shora uvedené problémy přenesli, koncesní zákon nesděluje vyjmenovaným zadavatelům přímočaře, k jakému účelu zákon slouží. Legislativní zkratky typu § 1 koncesního zákona, nebo § 1 nového občanského zákoníku č. 89/2012 Sb. jsou-li určeny zejména pro laickou veřejnost, jsou velmi nepřehledné a působí problémy i odborné veřejnosti. Nostalgicky lze proto vzpomenout např. na ust. § 1 odst. 2 občanského zákoníku č. 40/1964 Sb., který úpravu občanskoprávních vztahů upravil takto : *Občanský zákoník upravuje majetkové vztahy fyzických a právnických osob, majetkové vztahy mezi těmito osobami a státem, jakož i vztahy vyplývající z práva na ochranu osob, pokud tyto občanskoprávní vztahy neupravují jiné zákony.*

O „širší povědomosti" o existenci koncesního zákona svědčí kromě jiného i skutečnost, že odbor veřejné podpory Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže na přímou otázku žalobce ve věci správnosti postupu při uzavření nájemní smlouvy na rozvodné tepelné zařízení, neupozornil žalobce na nesprávnost jeho záměru postupovat podle obecního zřízení a občanského zákoníku.
Zda jeden odbor ÚOHS o koncesním zákonu povědomost mít nemusí je z pohledu veřejnosti zcela nerozhodné, když pro účastníky hospodářské soutěže je jen jeden Úřad, nikoliv jeho jednotlivé odbory s odbornou specializací.

K problematice základu pro výpočet pokuty

Žalovaný odmítl tvrzení žalobce, že výše jím uložené pokuty dle ust. § 27 odst. 2 zákona byla uložena v nespravedlivé výši, když zákon chrání společensky významný a chráněný zájem, kterým je zajištění spravedlivé a otevřené soutěže, že horní hranice možné pokuty ve smyslu ust. § 27 odst. 2 koncesního zákona činila částku 22 626 739 Kč a že Úřad zadavateli uložil pokutu na úplně spodní hranici možné výše pokuty.

Podle ust. § 27 odst. 2 písm. a) zákona se za správní delikt se uloží pokuta do 5 % z předpokládané hodnoty předmětu koncesní smlouvy, jde-li o správní delikt podle odstavce 1 písm. a), c) nebo d).
Podle ust. § 27b odst. 2 *Při určení výměry pokuty právnické osobě se přihlédne k závažnosti správního deliktu, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům a k okolnostem, za nichž byl spáchán. Byl-li uložen zákaz plnění smlouvy podle § 25 odst. 2, přihlédne se rovněž k tomu, v jakém rozsahu bylo již ze smlouvy plněno.* Žalobce je i nadále přesvědčen s ohledem na všechny okolnosti jeho postupu při uzavření předmětné nájemní smlouvy, že společenská nebezpečnost nedosáhla takové míry, aby žalobce musel být postižen velmi citelnou peněžitou pokutou.

Ust. § 2 vyhl.č. 217/2006 Sb., kterou se provádí koncesní zákon stanoví, že *Předpokládaným příjmem koncesionáře se rozumí* <u>*součet předpokládaných příjmů*</u> *koncesionáře z realizace předmětu koncesní smlouvy v jednotlivých letech po dobu předpokládané platnosti koncesní smlouvy; při výpočtu předpokládaného příjmu koncesionáře se postupuje podle přílohy č. 1 k této vyhlášce.*
(2) Předpokládaný příjem koncesionáře se vyčísluje k počátku předpokládané platnosti koncesní smlouvy.

Zákon ani prováděcí vyhláška pojednávající o <u>předpokládaném příjmu</u> koncesionáře z realizace koncesní smlouvy nestanoví, zda zákonodárně měl na mysli jeho celkový příjem za určité období bez odečtení nákladů, tedy jeho obrat, nebo zda měl na mysli jeho příjem bez zohlednění jeho nákladů.

Příjmy lze rozumět též *příjmy* ve smyslu ust. § 7 zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů. Tyto příjmy se pro účel stanovení základu daně snižují o výdaje vynaložené na jejich dosažení, zajištění a udržení.

Podle Wikipedie „obrat" v ekonomii znamená množství finančních prostředků přijatých ekonomickým subjektem za konkrétní období (účetní období). Například, u obchodníka je to souhrn toho, co zákazníci zaplatili za zboží, které si u něj koupili. Nejčastěji se mluví o denním, kvartálním nebo ročním obratu. V některých kontextech se též označuje jako tržby, výnosy nebo příjmy.

Podle www.businese.center.cz jsou čistým obratem (pro účely zákona o účetnictví) výnosy snížené o prodejní slevy, daň z přidané hodnoty a ostatní daně přímo spojené s obratem.

Otázkou je, zda součet předpokládaných příjmů koncesionáře z realizace předmětu koncesní smlouvy v jednotlivých letech po dobu předpokládané platnosti koncesní smlouvy je tím správným měřítkem pro stanovení výše jako základu pro výpočet výše pokuty za porušení zákona.

Úřad pro ochranu hospodářské soutěže ve svém rozhodnutí ze dne 25.11.2013 uvedl, že při zjišťování předpokládaného příjmu koncesionáře vycházel z přílohy č. 1 uzavřené smlouvy o nájmu, uvádějící celkové příjmy plynoucí z provozování předmětného rozvodného tepelného zařízení v jednotlivých rocích trvání nájemního vztahu. Zda výše těchto příjmů je příjmem podle zákona a jeho prováděcích předpisů není zřejmé, když Úřad tuto výši jinak neověřoval, např. orientačním zjišťováním skutečných „příjmů" např. u současného držitele licence společnosti MARSERVIS, s.r.o.

K problematice platnosti uzavřené smlouvy

Žalovaný ve svém rozhodnutí bez dalšího předpokládá, že smlouva uzavřená mezi žalobcem a společností Sokolovská uhelná, právní nástupce, a.s. je koncesní smlouvou, a to přestože předmětná smlouva nebyla uzavřena postupem podle koncesního zákona a ani nemá esenciální obsahové náležitosti podle ust. § 16 koncesního zákona.

Žalobci je samozřejmě známo, že správní orgán nemůže ve správním řízení rozhodnout o neplatnosti občanskoprávní smlouvy, když takovým právem je nadán jen soud v občanském soudním řízení. Nicméně považuje-li správní orgán smlouvu uzavřenou 15.8.2011 za koncesní, se všemi právními důsledky, tedy včetně naplnění skutkové podstaty správního deliktu podle § 27 odst. 1 písm. a) zákona, a to uzavřením koncesní smlouvy, potom lze považovat takové rozhodnutí za nesprávné, když de iure k uzavření koncesní smlouvy nedošlo, ani dojít nemohlo.

Uzavíral-li žalobce dne 15.8.2011 postupem dle ust. § 39 obecního zřízení nájemní smlouvu, jejímž předmětem je rozvodné tepelné zařízení, mínil tím skutečně uzavřít nájemní smlouvu, nikoliv smlouvu koncesní. Za rozhodnou je potřeba posoudit vůli účastníků smluvního vztahu, kteří oba uzavírali smlouvu o nájmu podle příslušných ustanovení občanského zákoníku. Z toho důvodu nelze dle právního názoru žalobce právní úkon uzavření nájemní smlouvy posoudit jako smlouvu koncesní jen z toho důvodu, že by to tak dle práva mělo být.

Pokud by byl Úřad přesvědčen o tom, že byla skutečně uzavřena koncesní smlouva, mohl jejímu naplnění zabránit uložením zákazu plnění ve smyslu ost. § 25 odst. 2 zákona. Takový úkon učinění Úřadem nebyl, když se Úřad spokojil jen s uložení peněžité pokuty.

K právu na uložení smluvní pokuty

Podle ust. § 27 odst. 1 písm. a) koncesního zákona *Zadavatel se dopustí správního deliktu tím, že a) nedodrží postup stanovený tímto zákonem, přičemž tento postup podstatně ovlivnil nebo mohl ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky, a uzavře koncesní smlouvu.*

Jestliže žalobce nedodržel postup stanovený koncesním zákonem pro uzavření koncesní smlouvy, ačkoliv tak podle zákona měl (?), nelze z postupu žalobce dovodit, že uzavřel koncesní smlouvu, tedy že naplnil skutkovou podstavu tak, jak je uvedena ve shora uvedeném ustanovení zákona. Nesplnil-li žalobce podmínku uzavření koncesní smlouvy, potom skutková podstata podle zákona není zcela naplněna a správnímu orgánu tak nevzniklo právo na uložení pokuty.

Podle ust. § 25 odst. 1 zákona *Nedodrží-li zadavatel postup stanovený tímto zákonem, přičemž tento postup podstatně ovlivnil nebo mohl ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky, a dosud nedošlo k uzavření koncesní smlouvy, Úřad uloží nápravné opatření tím, že zruší koncesní řízení nebo jednotlivý úkon zadavatele.*

Správní orgán proto v uvedeném případě mohl uložit nápravné opatření nebo zrušit jednotlivý úkon zadavatele, ačkoliv z dikce zákona není patrné, o jakým úkon zadavatele by se mělo jednat.

Kromě toho žalobce má za to, že Úřad při uložení určení výměry pokuty nepřihlédl k závažnosti správního deliktu, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům a k okolnostem, za nichž byl spáchán, tedy zejména k dobré víře žalobce, že koná podle zákona, i k tomu, že smlouva ani po třech rocích její platnosti nenabyla právní účinnosti.

K ovlivnění výběru nejvhodnější nabídky

Žalovaný stejně jako Úřad pro ochranu hospodářské soutěže presumují splnění další podmínky pro posouzení jednání žalobce jako naplnění skutkové podstaty správního deliktu podle ust. § 27 odst. 1 písm. a) zákona, tím, že žalobce při uzavírání předmětné smlouvy nepostupoval podle koncesního zákona a tento postup podstatně ovlivnil nebo mohl ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky.

Ačkoliv zákon velmi zjednodušuje Úřadu jeho právní povinnosti tím, že nemá povinnost v řízení prokazovat, zda došlo k výběru nejvhodnější nabídky tím, že zadavatelem aplikovaný postup *podstatně mohl ovlivnit* výběr nejvhodnější nabídky, nicméně v řízení nebylo prokázáno ani to, že postup žalobce ovlivnil, ani že žalovaný „mohl" ovlivnit nerespektováním výběru nejvhodnější nabídky, a to zejména s přihlédnutím k právní skutečnosti, že na správním orgánu leží důkazní povinnost.

II.

Žalobce označuje za důkaz spisový materiál vedený Úřadem pro ochranu hospodářské soutěže pod čísly jednacími uvedenými shora.

III.

Vzhledem k výše uvedenému žalobce navrhuje, aby soud vydal tento rozsudek:

I. Rozhodnutí Předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže čj.: ÚOHS-R409/2013/VZ-25973/2014/323/BRy dne 8.12.2014 a usnesení Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže čj.: ÚOHS-S549/2013/VZ-23025/2013/522/LKo, se zrušují.

II. Žalovaný je povinen nahradit žalobci náklady řízení, a to do 5 dnů od právní moci rozsudku.

V Klatovech dne 8. února 2015

Žalobce :

29 Af 11/2015-48

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců JUDr. Faisala Husseiniho, Ph.D. a Mgr. Petra Pospíšila v právní věci žalobce: **město Chodov,** se sídlem Komenského 1077, Chodov, zastoupené JUDr. Vladislavem Bílkem, advokátem se sídlem Čs. legií 143, Klatovy, proti žalovanému: **Úřad pro ochranu hospodářské soutěže,** se sídlem třída Kpt. Jaroše 7, Brno, o žalobě proti rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 8. 12. 2014, č. j. ÚOHS-R409/2013/VZ-25973/2014/323/BRy,

takto:

I. Žaloba **se zamítá**.

II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a obsah žaloby

[1] Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže (dále jen „předseda Úřadu"), kterým byl zamítnut rozklad žalobce a potvrzeno odporem napadené rozhodnutí žalovaného jako

správního orgánu I. stupně ze dne 25. 11. 2013, č. j. ÚOHS-S549/2013/VZ-23025/2013/522/LKo. V tomto rozhodnutí žalovaný konstatoval, že se žalobce jakožto zadavatel dopustil správního deliktu dle § 27 odst. 1 písm. a) zákona č. 139/2006 Sb., o koncesních smlouvách a koncesním řízení (koncesní zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „koncesní zákon"), tím, že v rozporu s § 5 odst. 1 koncesního zákona uzavřel dne 15. 8. 2011 se společností Sokolovská uhelná, právní nástupce, a.s. (dále jen „společnost Sokolovská uhelná") smlouvu o nájmu rozvodného tepelného zařízení, aniž by provedl koncesní řízení, přičemž tento postup mohl podstatně ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky. Za spáchání předmětného deliktu byla žalobci dle § 27 odst. 2 písm. a) koncesního zákona uložena pokuta ve výši 300 000 Kč.

[2] V podané žalobě žalobce vyjádřil především nesouhlas se závěry správního orgánu, že v předmětné věci měl postupovat dle koncesního zákona. Dle jeho názoru významná část veřejnoprávních korporací dosud nemá o existenci koncesního zákona ani žádnou povědomost. Od nabytí účinnost daného zákona bylo množství smluv uzavřeno postupem dle zákona č. 128/2000 Sb., o obcích (obecní zřízení), nikoli dle koncesního zákona, který je nepřehledný a nesrozumitelný, nadto snadno přehlédnutelný.

[3] Koncesní zákon dle žalobce zřetelně neukládá vybraným subjektům povinnost, při splnění podmínek jeho § 16, dle tohoto zákona postupovat. Zákon tak neobsahuje definici toho, kdo má nebo může být tzv. koncesionářem nebo „jiným subjektem" ve smyslu § 1 odst. 1 koncesního zákona. Zákon také neupravuje, komu mají být koncesionářem služby nebo dílo poskytovány a za jakým účelem nebo z jakého důvodu. Koncesní zákon také neřeší, k jakému účelu mají koncesní smlouvy sloužit a ve kterých případech mají územní samosprávné celky použít postupu dle tohoto zákona. Nejasný je také demonstrativní odkaz v § 1 odst. 1 daného zákona na zákon č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích (dále jen „zákon o pozemních komunikacích").

[4] Dle žalobce je problematika nakládání s majetkem územního samosprávného celku upravena např. obecním zřízením. Zde žalobce odkazuje zejména na § 39 obecního zřízení, přičemž odmítá názor žalovaného, že koncesní zákon je vůči obecnímu zřízení zvláštním zákonem majícím aplikační přednost; obdobný vztah mezi těmito zákony neexistuje, přičemž případné nerespektování notifikační povinnosti dle § 39 obecního zřízení by vyvolávalo absolutní neplatnost uzavřené smlouvy. Zákonodárce tak ponechává na volné úvaze zadavatele, zda se rozhodne při uzavírání smluv dle § 39 odst. 1 obecního zřízení aplikovat i koncesní zákon nebo případně pouze jeden z těchto zákonů, přičemž v takovém případě je možným následkem buď absolutní neplatnost uzavřené smlouvy či spáchání správního deliktu. Je pak otázka, zda má zadavatel aplikovat povinnosti dle obou zákonů. V každém případě koncesní zákon přímočaře zadavatelům nesděluje, k jakému účelu slouží. O „neznámosti" koncesního zákona svědčí i to, že odbor veřejné podpory Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže k dotazu žalobce již dříve neavizoval, že by jeho záměr postupovat dle obecního zřízení či zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník (dále jen „občanský zákoník z roku 1964") byl nesprávný.

[5] Žalobce též nesouhlasí s tím, jak vysoká mu byla uložena pokuta. S ohledem na všechny okolnosti jeho postupu při uzavření sporné smlouvy je žalobce přesvědčen, že společenská nebezpečnost v daném případě nedosáhla takové míry, aby musel být postižen

velmi citelnou pokutou. V tomto smyslu žalobce poukazuje i na nesprávnou aplikaci § 27 odst. 2 písm. a) a § 27b odst. 2 koncesního zákona, resp. nejasnost ustanovení § 27 odst. 2 písm. a) koncesního zákona a § 2 vyhlášky č. 217/2006 Sb., kterou se provádí koncesní zákon (dále jen „vyhláška č. 217/2006 Sb."), a to zejména ve vztahu k pojmu „předpokládaný příjem". Je dle žalobce otázkou, zda součet předpokládaných příjmů koncesionáře z realizace předmětu koncesní smlouvy v jednotlivých letech pod dobu předpokládané platnosti koncesní smlouvy je tím správným měřítkem pro stanovení výše základu pro výpočet výše pokuty za porušení koncesního zákona. Zda je pak „příjmem" (dle koncesního zákona) z provozování předmětného rozvodného tepelného zařízení v jednotlivých letech částka uvedená ve sporné smlouvě, není zřejmé a žalovaný to ani nezjišťoval.

[6] Správní orgány dále mají za to, že smlouva uzavřená mezi žalobcem a společností Sokolovská uhelná je koncesní smlouvou, a to přestože nebyla uzavřena dle koncesního zákona a nemá náležitosti koncesní smlouvy dle § 16 koncesního zákona. Ve věci však byla uzavřena nájemní smlouva postupem dle § 39 obecního zřízení. Za rozhodnou je třeba považovat vůli účastníků, kteří oba uzavírali nájemní smlouvu dle občanského zákoníku z roku 1964. Takový úkon tak nelze jako koncesní smlouvu posoudit, ani kdyby tomu tak dle práva mělo být. Pokud by byl žalovaný opravdu přesvědčen, že se jedná o koncesní smlouvu, mohl postupovat dle § 25 odst. 2 koncesního zákona, a nikoli ukládat pokutu.

[7] Žalovanému, resp. předsedovi Úřadu, také nevzniklo právo uložit pokutu ve smyslu § 27 odst. 1 písm. a) koncesního zákona, neboť ve věci vůbec nebyla uzavřena koncesní smlouva. Za takové situace měl žalovaný postupovat dle § 25 odst. 1 koncesního zákona, a nikoli ukládat pokutu. Nadto žalovaný nepřihlédl ke všem rozhodným okolnostem pro uložení sankce, zejména dobré víře žalobce, že postupuje podle zákona a také k tomu, že ani po třech letech platnosti nenabyla smlouva účinnosti. Žalobce se rovněž domnívá, že v řízení nebylo prokázáno, že ve smyslu § 27 odst. 1 písm. a) koncesního zákona zadavatelem aplikovaný postup mohl podstatně ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky.

II. Vyjádření žalovaného k žalobě a replika žalobce

[8] Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl dva důvody, pro které se domnívá, že by žaloba měla být odmítnuta. Jednak proto, že za žalovaného byl označen předseda Úřadu, za žalovaného je však třeba dle judikatury považovat Úřad pro ochranu hospodářské soutěže. Dle žalovaného žaloba také neobsahuje způsobilé žalobní body, když v žalobě jsou v podstatě opakovány jen rozkladové námitky a žaloba tak v podstatě směřuje nikoli proti žalobou formálně napadenému rozhodnutí, ale proti prvostupňovému rozhodnutí Úřadu.

[9] Pokud by žaloba nebyla soudem odmítnuta, navrhl žalovaný její zamítnutí pro nedůvodnost. Zejména je třeba zdůraznit, že již ve správním řízení bylo jednoznačně vyřešeno, že žalobce měl povinnost postupovat dle koncesního zákona, když navíc bylo prokázáno, že smlouva uzavřená mezi žalobcem a společností Sokolovská uhelná naplňuje všechny znaky koncesní smlouvy. Žalobce tak měl povinnost dodržet postup stanovený koncesním zákonem pro uzavření smlouvy, čemuž se tak však nestalo, pročež naplnil jeden ze skutkových znaků správního deliktu.

[10] Dle žalovaného také nelze akceptovat závěr vyplývající z názoru žalobce, že by jakýkoli zadavatel, mající jinak povinnost postupovat dle koncesního zákona, se jeho aplikaci vyhnul tím, že by takovou smlouvu označil za jiný smluvní typ, například smlouvu nájemní. Byl by tím popřen smysl a účel koncesního zákona a zároveň by orgán dohledu nemohl postihnout jednání, kdy zadavatel nesplní povinnost postupovat dle koncesního zákona.

[11] Ve zbytku odkazuje žalovaný na obsahu napadeného rozhodnutí, kdy dle jeho názoru nebylo možno aplikovat postupy dle § 25 koncesního zákona, ve správním řízení bylo již řešeno, jak došlo k naplnění formálních znaků skutkové podstaty žalobci vytýkaného správního deliktu a rovněž byla řádně vyřešena otázka výše pokuty, včetně problematiky její možné horní hranice.

[12] K vyjádření žalovaného podal žalobce repliku, v níž předně uvedl, že nejsou dány podmínky pro odmítnutí žaloby. Za žalovaného totiž v žalobě označil jak předsedu Úřadu, tak rovněž samotný Úřad pro ochranu hospodářské soutěže. Přijetí názoru žalovaného v tomto směru by tedy bylo projevem formalismu. Žalobce se rovněž domnívá, že žaloba obsahuje relevantní žalobní body. V daném ohledu odkázal na závěry formulované v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 8. 2007, č. j. 2 Azs 54/2007-42, dostupného na www.nssoud.cz.

[13] Dle žalobce také byl dán prostor pro úpravu smluvního vztahu mimo rámec koncesního zákona, když § 1 odst. 1 tohoto zákona odkazuje na možnost postupu dle zvláštního zákona (dle demonstrativního výčtu v poznámce pod čarou se jedná o zákon o pozemních komunikacích). Dle žalobce se o takový zvláštní zákon může jednat i v případě obecního zřízení, konkrétně jeho § 39. Nadto postupem dle koncesního zákona by zadavatel – obec – musel nutně porušit příslušná ustanovení obecního zřízení. Obec totiž povinnosti dle § 39 obecního zřízení musí plnit s možnou sankcí absolutní neplatnosti příslušného právního úkonu; v případě postupu dle koncesního zákona by se tak stalo. Je tak otázkou, zda se výběr uživatele a obecního majetku a dodavatele veřejné služby řídí vždy koncesním zákonem nebo i jiným zvláštním předpisem a jaké je postavení těchto předpisů v právním řádu a jejich vzájemný vztah.

[14] Podle žalobce nebylo možné uzavřenou smlouvu posuzovat v intencích koncesního zákona, když tato nemá náležitosti koncesní smlouvy a smluvní partneři postupovali dle příslušných ustanovení jiných právních předpisů. Nájemní smlouva byla posouzena jako koncesní jen za účelem možného sankcionování, což nelze považovat za veřejnou službu. Navíc žalobce, i kdyby hypoteticky koncesní zákon porušil, postupoval v dobré víře, a to po předchozích konzultacích s Ministerstvem vnitra i žalovaným.

[15] Nesprávný je též způsob stanovení základu pro výpočet pokuty, když prováděcí vyhláška č. 217/2006 Sb. je v tomto směru nesrozumitelná či nesprávná. Není možné za základ pro výpočet pokuty brát jen příjmy koncesionáře bez ohledu na jeho nutné provozní výdaje, které samotný příjem snižují na úroveň skutečných příjmů. Extenzivní výklad žalovaného přispívá k možnosti ukládání astronomicky vysokých pokut. Dosavadní poskytovatel předmětné služby tak nyní dosahuje zisku okolo 3 až 5 milionů Kč ročně.

[16] Pokud by soud dospěl k názoru, že správní orgány postupovaly správně, pak žalobce očekává, že soud osvětlí vztah mezi dotčenými právními předpisy; žalobce nad rámec samotné věci poukazuje na nedokonalost právní úpravy koncesního řízení, kdy žádná z dotčených norem neřeší svůj vzájemný vztah a nelze nalézt ani žádný judikát či odborný text ke kolizi dotčených norem.

III. Posouzení věci soudem

[17] Zdejší soud přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí předsedy Úřadu, jakož i předcházející rozhodnutí žalovaného včetně řízení předcházejících jejich vydání, a shledal, že **žaloba není důvodná.**

III. a) Otázka možného odmítnutí žaloby

[18] Krajský soud se přitom neztotožňuje se závěrem žalovaného, že by žaloba měla být odmítnuta. Žalobce sice za žalovaného označil předsedu Úřadu, na druhou stranu však i Úřad pro ochranu hospodářské soutěže samotný. Především ale dle § 69 s. ř. s. je žalovaným správní orgán, který rozhodl v posledním stupni, nebo správní orgán, na který jeho působnost přešla. Osoba žalovaného tak není určena žalobním tvrzením, ale přímo zákonem. Jak přitom vyplývá z judikatury, správní orgán rozhodující o rozkladu i správní orgán prvního stupně, jehož rozhodnutí je v rozkladovém řízení přezkoumáváno, představují stejný správní orgán, vymezený zákonným rámcem jeho věcné příslušnosti. Rozdílné je pouze to, komu z hlediska vnitřního organizačního uspořádání správního orgánu zákon zakládá funkční příslušnost rozhodovat o rozkladu. Rozhoduje-li tak předseda Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže o podaném rozkladu proti rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže a žaloba směřuje proti jeho rozhodnutí, je žalovaným Úřad pro ochranu hospodářské soutěže, a nikoliv jeho předseda (srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 10. 2007, č. j. 8 Afs 75/2007-115, dostupné na www.nssoud.cz). Jelikož tak není o osobě žalovaného pochyb, nemůže se soud se spíše formalistickým argumentem žalovaného ztotožnit.

[19] Stejně tak nevidí zdejší soud důvod odmítnout žalobu pro její tvrzený nedostatek spočívající v absenci žalobních bodů ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Z žalobního bodu, resp. žalobních bodů, musí být patrno, z jakých konkrétních skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí správního orgánu za nezákonné nebo nicotné. Přitom dle rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, publikovaného pod č. 2162//2008 Sb. NSS, je smyslem uvedení žalobních bodů [§ 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s.] jednoznačné ustavení rámce požadovaného soudního přezkumu ve lhůtě zákonem stanovené k podání žaloby, přičemž zákonný požadavek je proto naplněn i jen zcela obecným a stručným – nicméně srozumitelným a jednoznačným – vymezením skutkových i právních důvodů tvrzené nezákonnosti nebo procesních vad správního aktu tak, aby bylo zřejmé, v jaké části a z jakých hledisek se má soud věcí zabývat. V dané věci tak soud uvádí, že i kdyby žalobce v nynějším případě skutečně v podstatě pouze určitým způsobem reprodukoval rozkladové námitky, je zřejmé, že v žalobě vyjadřuje nespokojenost s vypořádáním těchto rozkladových námitek; podává se tedy, z jakého důvodu ve výše uvedeném smyslu považuje za nesprávné či nezákonné i samotné žalobou napadené

rozhodnutí. I druhý argument žalovaného mající za cíl dosažení odmítnutí žaloby tak soud považuje za čistě formalistický.

III. b) Naplnění skutkové podstaty správního deliktu

[20] Výchozí a klíčovou otázku z věcného hlediska v dané věci představuje to, zda měl žalobce při výběru smluvního partnera a následné kontraktaci v případě smlouvy o nájmu rozvodného tepelného zařízení postupovat dle koncesního zákona. Dle názoru zdejšího soudu tomu tak bylo.

[21] Zde soud po skutkové stránce uvádí, že ze zápisu z 18. Zasedání Rady města Chodova ze dne 11. 7. 2011, č. 18R-277-2011, vyplývá, že žalobce pojal záměr pronájmu souboru nemovitého a movitého teplofikačního majetku žalobce. Dle následné Smlouvy o nájmu rozvodného tepelného zařízení ze dne 15. 8. 2011 (dále jen „Smlouva"), konkrétně z jejího čl. 2.4. vyplývá, že jejím předmětem je pronájem a provozování rozvodných tepelných zařízení za účelem dodávky tepla a teplé užitkové vody. Tato smlouva byla uzavřena na dobu určitou a strany se dohodly na ročním nájemném ve výši 5 000 000 Kč (čl. 3 Smlouvy). Povinnosti nájemce k dodávkám tepla a teplé užitkové vody byly podrobněji rozvedeny v čl. 6.4. Smlouvy. Dle čl. 8.5. Smlouvy byl nájemce oprávněn účtovat za dodávky, přičemž dle čl. 6.1.1. Smlouvy nájemce spravuje a provozuje rozvodné teplené zařízení svým jménem, na své podnikatelské riziko a na vlastní odpovědnost.

[22] Z hlediska právního pak relevantní ustanovení koncesního zákona praví následující: Dle § 1 odst. 1 koncesního zákona daný zákon „*upravuje podmínky a postup veřejného zadavatele při uzavírání koncesních smluv v rámci spolupráce mezi veřejnými zadavateli a jinými subjekty, pokud tyto podmínky a postup neupravuje zvláštní právní předpis*". Dle § 5 odst. 1 koncesního zákona „[z]*adavatel vybere koncesionáře pro uzavření koncesní smlouvy v koncesním řízení*". Podle § 5 odst. 2 koncesního zákona „[z]*adavatel nemusí postupovat podle této části zákona, činí-li předpokládaný příjem koncesionáře méně než 20 000 000 Kč bez daně z přidané hodnoty, zadavatel je však povinen dodržet zásady uvedené v § 3a*". Ustanovení § 16 odst. 1 koncesního zákona stanoví, že „[k]*oncesní smlouvou se koncesionář zavazuje poskytovat služby nebo i provést dílo a zadavatel se zavazuje umožnit koncesionáři brát užitky vyplývající z poskytování služeb nebo z využívání provedeného díla, popřípadě spolu s poskytnutím části plnění v penězích*". Podle § 16 odst. 2 koncesního zákona „[p]*odstatnou část rizik spojených s braním užitků vyplývajících z poskytování služeb nebo z využívání provedeného díla nese koncesionář; rozdělení ostatních rizik mezi zadavatele a koncesionáře stanoví koncesní smlouva*". Přitom podle § 27 odst. 1 písm. a) koncesního zákona se zadavatel se dopustí správního deliktu tím, že „*nedodrží postup stanovený tímto zákonem, přičemž tento postup podstatně ovlivnil nebo mohl ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky, a uzavře koncesní smlouvu*".

[23] Z uvedeného tedy soud předběžně, než se k věci vyjádří podrobněji, dovozuje, že v případě, že předmětná Smlouva naplnila znaky koncesní smlouvy dle koncesního zákona, a nebyla-li naplněna některá z výjimek vylučujících uplatnění daného zákona, měl žalobce povinnost postupovat v intencích koncesního zákona.

[24] K žalobním námitkám tak soud uvádí, že koncesní zákon může na první pohled (přinejmenším ze subjektivního hlediska) na svého adresáta působit nejasně, tuto nejasnost je však možné podrobnějším seznámením se s jeho textem odstranit. Samotná žalobcem pociťovaná nesrozumitelnost zákona tak v tomto smyslu nemůže být argumentem pro jeho neaplikaci nebo možnosti žalobce dle něj nepostupovat. Za rozhodný v tamto směru nemůže soud považovat ani argument (blíže žalobcem nedoložený), že zadavatelům není existence koncesního zákona známa, a že jsou v praxi běžně uzavírány smlouvy bez ohledu na tento zákon. Předmětný zákon byl řádně publikován ve Sbírce zákonů a žalobce se s jeho textem mohl seznámit; v tomto smyslu (žalobcem uváděné „přehlédnutelnosti") se koncesní zákon neliší od žádné řádným způsobem publikované právní normy.

[25] Soud dále uvádí, že žalobce je subjektem uvedeným v § 2 odst. 1 písm. c) koncesního zákona, tedy územním samosprávným celkem. Měl si tedy být vědom toho, že koncesní zákon přinejmenším eventuálně reguluje i jeho práva a povinnosti.

[26] Soud také nemůže souhlasit s dalšími výtkami formulovanými na adresu koncesního zákona. Daný zákon tak např. neobsahuje výslovnou definici pojmu „koncesionář", ale to, kdo takovou osobou je, vyplývá z povahy věci a ustanovení zákona, která regulují postavení koncesionáře (nadto nepovažuje krajský soud za nutné, aby každý jednotlivý pojem použitý v textu právního předpisu byl definován – takový postup by mohl naopak vést k absurdním důsledkům a nepřehlednosti příslušného předpisu). Kupříkladu lze to, kdo je koncesionářem, seznat z § 16 odst. 1 koncesního zákona, kdy koncesionářem je smluvní strana koncesní smlouvy, které z takové smlouvy plnou příslušná práva a povinnosti. Obdobně pak, co se týče vztahu různých předpisů, není nutné, aby např. každý zákon výslovně uváděl svůj vztah k zákonům jiným, když tyto skutečnosti lze dovodit běžnými interpretačními postupy (soud se, jak dále uvádí, domnívá, že tomu tak je i v nynějším případě).

[27] Co se týká samotných koncesních smluv, pak jejich pojmové (typové) znaky vyplývají z § 16 odst. 1 a 2 koncesního zákona. Jedná se tak o smlouvy, které: a) obsahují závazek koncesionáře poskytovat určité služby či případně provést určité dílo, b) osahují závazek zadavatele umožnit koncesionáři brát užitky z poskytování služeb nebo z využívání provedeného díla, který může být kombinován s poskytnutím části plnění v penězích, c) v rámci smluvního vztahu podstatnou část rizik spojených s braním užitků vyplývajících z poskytování služeb nebo z využívání provedeného díla nese koncesionář. Tam, kde budou tyto znak naplněny, jedná se o koncesní smlouvu. (viz *Kruták, T., Vacek, L.* in: *Kruták, T., Dvořák, D., Vacek, L.:* Koncesní zákon. Komentář. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2012, s. 136). Z tohoto hlediska považuje soud koncesní zákon za dostatečně určitý z hlediska vymezení nejen pojmových znaků koncesních smluv, ale také jejich účelu. K těmto otázkám se ostatně relativně podrobně vyjádřil předseda Úřadu minimálně v bodech 25. až 28. svého rozhodnutí, na kteréžto pasáže odůvodnění soud pro jejich výstižnost odkazuje, aniž by bylo třeba je znovu reprodukovat.

[28] Obdobné pak platí k žalobcem nastolené otázce, kdy má být koncesní zákon aplikován: zjednodušeně řečeno v situaci, kdy veřejný zadavatel ve smyslu § 2 koncesního zákona uzavírá koncesní smlouvu dle § 16 koncesního zákona a nejsou dány některé okolnosti (výjimky) odůvodňující vyloučení aplikace koncesního zákona (např. případy uvedené v § 3 koncesního zákona). To, že při postupu směřujícímu k uzavření koncesní smlouvy je třeba,

aby zadavatel postupoval dle koncesního zákona, vyplývá z jeho § 5 odst. 1 a 2 (viz bod 28. rozhodnutí předsedy Úřadu a bod 39. rozhodnutí žalovaného).

[29] V této souvislosti dle názoru soudu není případný argument žalobce o nejasnosti odkazu na zvláštní zákony v § 1 odst. 1 koncesního zákona, kdy takovým zvláštním zákonem, dle něhož bylo možné postupovat namísto koncesního zákona, je i obecní zřízení. Především z § 1 odst. 1 koncesního zákona plyne, že „*upravuje podmínky a postup veřejného zadavatele při uzavírání koncesních smluv* [...] *pokud tyto podmínky a postup neupravuje zvláštní právní předpis*"; je tedy zřejmé, že takový zvláštní předpis musí upravovat „*podmínky a postup*" při uzavírání „*koncesních smluv*", nikoli smluv jiných. V tomto smyslu není odkaz č. 1 v poznámce pod čarou v § 1 odst. 1 koncesního zákona nejasný nebo matoucí, ale právě naopak. Je totiž třeba vzít v potaz, že zákon o pozemních komunikacích, na který je v poznámce v § 1 odst. 1 koncesního zákona odkazováno, již v době uzavírání Smlouvy obsahoval část čtvrtou (§ 18a až § 18f), kde je výslovně problematika koncesionářských smluv v souvislosti s převedením výkonu některých práv a povinností státu ve spojitosti s výstavbou, provozováním a údržbou dálnice (resp. silnice I. třídy) řešena. Je tak zjevné, že v případě zvláštních zákonů ve smyslu odkazu v § 1 odst. 1 koncesního zákona, se musí jednat o předpis, který bude skutečně řešit problematiku koncesních smluv, nikoli obecně nakládání s (veřejným) majetkem.

[30] Naopak obecní zřízení představuje v tomto ohledu obecný předpis týkající se nakládání s majetkem obce. Dle § 39 odst. 1 obecního zřízení (ve znění účinném ke dni uzavření Smlouvy) tak bylo stanoveno, že „[z]*áměr obce prodat, směnit nebo darovat nemovitý majetek, pronajmout jej nebo poskytnout jako výpůjčku obec zveřejní po dobu nejméně 15 dnů před rozhodnutím v příslušném orgánu obce vyvěšením na úřední desce obecního úřadu, aby se k němu mohli zájemci vyjádřit a předložit své nabídky. Záměr může obec též zveřejnit způsobem v místě obvyklým. Pokud obec záměr nezveřejní, je právní úkon od počátku neplatný. Nemovitost se v záměru označí údaji podle zvláštního zákona platného ke dni zveřejnění záměru.*" Z uvedeného tak vyplývá, že ustanovení § 39 obecního zřízení je obec povinna dodržet – pakliže tedy zvláštní předpis nestanoví něco jiného. Za zvláštní předpis je dle soudu třeba považovat právě koncesní zákon, který upravuje konkrétně otázku koncesních smluv. Pokud obec uzavírá smlouvy, které naplňují pojmové znaky koncesní smlouvy, musí primárně postupovat dle koncesního zákona, nikoli podle obecního zřízení. V tom, že obecní zřízení upravuje otázku nakládání s majetkem obce obecně, zatímco koncesní zákon specificky v případě, že je uzavírána koncesní smlouva, je třeba spatřovat v nynějším případě onu „zvláštnost" koncesního zákona, přičemž obecní zřízení ke koncesnímu zákonu v tomto smyslu zvláštním předpisem být nemůže.

[31] Nad rámec výše uvedeného soud dodává dvojí. Jednak to, že v případě Smlouvy se skutečně jednalo smlouvu koncesní – služby vymezené v čl. 6.4. Smlouvy mají charakter služby (první pojmový znak koncesní smlouvy), žalobce dle čl. 8.5. Smlouvy umožňuje společnosti Sokolovská uhelná na základě Smlouvy účtovat za poskytování služby, a to na základě uzavřených smluv o dodávce tepla, rozvodu tepla a užitkové vody (druhý pojmový znak koncesní smlouvy; braní užitků v podobě plateb, které koncesionář pobírá od koncových uživatelů, považuje za „typické" i odborná literatura – srov. citovaný komentář, s. 137) a dle čl. 6.1.1. Smlouvy (resp. čl. 6.1.2.) podstatnou část rizik spojených s braním užitků vyplývajících z poskytování služeb nese koncesionář, tedy společnost Sokolovská uhelná

(třetí pojmový znak koncesní smlouvy); ke všem těmto znakům se žalovaný vyslovil zejména v bodech 32. až 37. svého rozhodnutí. Proto také, jak již bylo řečeno, měl žalobce povinnost postupovat v dané věci dle koncesního zákona.

[32] Zadruhé je si soud vědom, že v případě koncesní smlouvy se ze soukromoprávního hlediska nejedná o svébytný smluvní typ. Jak k tomu uvádí odborná literatura, „[j]*e na smluvních stranách, aby při respektování povinných náležitostí uvedených ve třetí části koncesního zákona určily obsah svého závazkového vztahu. V závislosti na povaze smluvních ujednání pak bude koncesní smlouva spadat buď pod některý ze smluvních typů druhé hlavy třetí části obchodního zákoníku, anebo půjde o smlouvu nepojmenovanou řídící se v otázkách výslovně neupravených obchodním zákoníkem*“ (*Kruták, T.* in *Kruták, T., Dvořák, D., Vacek, L.:* Koncesní zákon. Komentář. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2012, s. 6); „obchodním zákoníkem“, jakožto zvláštním předpisem, na který ve znění účinném do 31. 12. 2013 odkazoval § 16 odst. 6 koncesního zákona, byl zákon č. 513/1991 Sb., Obchodní zákoník, přičemž přicházelo v úvahu, aby se koncesní smlouvy řídila i občanským zákoníkem z roku 1964 (např. v případě nájmu). Z uvedeného soud dovozuje, že jednak v případě „koncesní smlouvy“ bylo třeba postupovat dle ustanovení koncesního zákon, v daném případě i občanského zákoníku z roku 1964 a v dalších otázkách těmito zákony neupravenými pak eventuálně i příslušnými ustanoveními obecního zřízení. Tyto závěry soud uvádí především k námitkám žalobce, že nebylo zřejmé, jakým zákonem se řídit, potažmo jaký je vlastně vztah mezi dotčenými zákony. Následek tak nutně nespočívá v absolutní neplatnosti smlouvy nebo ve spáchání správního deliktu, jak prezentuje žalobce; této „Skylle a Charybdě“ se lze správnou aplikací v úvahu přicházejících právních předpisů vyhnout (není přitom pravdou, že by v době sjednání Smlouvy neexistovala relevantní odborná literatura na dané téma – lze odkázat na první vydání již zde citovaného komentáře ke koncesnímu zákonu z roku 2006).

[33] V návaznosti na výše uvedené, a v souladu s názorem vyjádřeným v rozhodnutí předsedy Úřadu, se tak soud taktéž domnívá, že nebylo čistě na smluvní autonomii žalobce a koncesionáře (společnosti Sokolovská uhelná), podle jakého předpisu budou postupovat, popř. že formálním označením Smlouvy jakožto smlouvy nájemní se vyhnou aplikaci a aplikovatelnosti koncesního zákona. Jak již bylo naznačeno, v případě, že byla uzavírána smlouva, která pojmově naplňovala pojmové znaky koncesní smlouvy dle koncesního zákona, bylo povinností žalobce také podle koncesního zákona postupovat. V tomto směru se tedy kontraktační svoboda, resp. autonomie vůle žalobce (a koncesionáře) omezovala pouze na to, zda koncesní smlouvu uzavřít čili nic. Jak bylo uvedeno, koncesní smlouva může nabývat i formy smlouvy nájemní, proto ani skutečnost, že byla uzavřena „smlouva o nájmu“, nemůže na věci nic změnit. Nadto nelze akceptovat, že by zadavatel ve smyslu § 2 odst. 1 písm. c) koncesního zákona se mohl dosahu koncesního zákona zbavit jednoduše tím, že se rozhodne, ačkoli jím uzavíraná smlouva naplňuje všechny pojmové znaky koncesní smlouvy (a není dán žádný specifický důvod pro vyloučení aplikace koncesního zákona), uzavřít smlouvu formálně označenou např. jako „nájemní“, čímž by byl vyloučen zákonodárcem předvídaný způsob regulace předmětného druhu společenských vztahů a zároveň se daná materie dostala ze zákonem předvídaného dosahu veřejnoprávního dohledu.

[34] V souvislosti s námitkami, které zazněly v průběhu správního řízení, soud doplňuje, že nebyla naplněna výjimka výjimky z působnosti zákona dle § 3 písm. h) koncesního zákona, dle které se tento zákon se nevztahuje na smlouvy uzavírané zadavateli, jestliže jejich

předmětem je závazek veřejné služby podle zvláštních předpisů. Ustanovení § 3 písm. h) koncesního zákona sice odkazuje na zvláštní zákon, přičemž v poznámce pod čarou odkazuje příkladmo na § 19 zákona č. 111/1994 Sb., o silniční dopravě, ve znění pozdějších předpisů, v případě služby dle Smlouvy se však o „závazek veřejné služby dle zvláštních předpisů" nejednalo. Jak vyložil žalovaný v bodech 42. až 44. svého rozhodnutí žalovaný, v daném případě poskytovaná služba spadala pod úpravu zákona č. 458/2000 Sb., o podmínkách podnikání a o výkonu státní správy v energetických odvětvích a o změně některých zákonů. Samotný fakt, že je služba upravována zvláštním přepisem však pro naplnění podmínky dle § 3 písm. h) koncesního zákona nedostačuje, když se tato výjimka uplatní pouze v případě, že zvláštní předpis upravuje závazek veřejné služby výslovně (dříve např. zmíněný § 19 zákona č. 111/1994 Sb., o silniční dopravě či § 39 a § 39c zákona č. 266/1994 Sb., o drahách, nyní zákon č. 194/2010 Sb., o veřejných službách v přepravě cestujících a o změně dalších zákonů). Žalovaný taktéž neuplatnil výjimku dle již citovaného § 5 odst. 2 koncesního zákona, neboť dospěl k závěru, který odůvodnil např. v bodě 46. svého rozhodnutí, že částka 20 000 000 Kč byla zjevně překročena (v tomto směru ostatně žalobce v žalobě nic nenamítá, když problematiku předpokládaného příjmu koncesionáře dává do vztahu pouze s otázkou výše sankce).

[35] K otázce spáchání deliktu dle § 27 odst. 1 písm. a) koncesního zákona tak soud uzavírá, že je toho názoru, že jej žalobce spáchal. Žalobce jakožto zadavatel dle § 2 odst. 1 písm. c) koncesního zákona nedodržel postup stanovený daným zákonem, když z materiálního hlediska uzavřel koncesní smlouvu, přičemž tento postup mohl ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky. V případě závěru, že postup žalobce mohl ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky se soud ztotožňuje s názorem vysloveným v bodě 35. rozhodnutí předsedy Úřadu, dle kterého kdyby zadavatel zahájil koncesní řízení podle koncesního zákona, mohl obdržet i jiné vhodnější a výhodnější nabídky. Úprava výběru nejvhodnějšího smluvního partnera dle koncesního zákona je totiž mj. podstatně podrobnější a směřuje k větší transparentnosti (popř. obeznámenosti možných uchazečů o uzavření koncesní smlouvy) než v případě nakládání s majetkem obce ve smyslu žalobcem zmiňovaného § 39 obecního zřízení, přičemž podobně jako u veřejných zakázek „[t]*aké v tomto případě jde o to, aby byl pro uzavření koncesní smlouvy zadavatelem vybrán dodavatel (koncesionář) transparentním způsobem, kterým bude všem zúčastněným dodavatelům garantováno rovné zacházení, jelikož lze mít za to, že pouze tento postup dává nejlepší předpoklady pro výběr optimálního smluvního partnera a optimální nabídky*" (*Kruták, T.* in *Kruták, T., Dvořák, D., Vacek, L.:* Koncesní zákon. Komentář. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2012, s. 2).

III. c) Otázka výše sankce

[36] Soud považuje za akceptovatelný i proces vedoucí k uložení sankce a stanovení její výše. Dle § 27 odst. 2 koncesního zákona se za správní delikt dle § 27 odst. 1 písm. a) citovaného zákona uloží pokuta do 5 % z předpokládané hodnoty předmětu koncesní smlouvy. Podle § 1 vyhlášky č. 217/2006 Sb. „[p]*ředpokládanou hodnotu předmětu koncesní smlouvy tvoří předpokládaná hodnota výdajů vynaložených na realizaci předmětu koncesní smlouvy po dobu předpokládané platnosti koncesní smlouvy*". Žalobce v žalobě a v replice akcentuje pojem „předpokládaný příjem koncesionáře" ve smyslu § 2 vyhlášky, ten však ve věci není rozhodný. Jak jasně vyplývá z textu zákona, je třeba vyházet z „předpokládané hodnoty předmětu koncesní smlouvy", přičemž je soud toho názoru, že byl správný postup

žalovaného, který při určení této hodnoty vycházel z položek uvedených v příloze č. 1 Smlouvy – součet částek za roky 2012-2016 označených jako „*vlastní náklady výkonu*“ v části „*podkladová kalkulace ceny tepelné energie pro rok 2012 – 2016 rastr SU*“ činí 452 534 773 Kč. Hodnota 5 % z dané částky pak činí 22 626 739 Kč. Je tak zjevné, že se žalovaný pohyboval v zákonném rámci pro své správní uvážení.

[37] K žalobcem nadnesené otázce „předpokládaného příjmu koncesionáře“ pak soud uvádí, že tato hodnota má význam pouze ve vztahu k určení hranice 20 000 000 Kč podle § 5 odst. 2 koncesního zákona, resp. finančních limitů pro jednotlivé kategorie významných koncesních smluv dle části čtvrté koncesního zákona. Předpokládaný příjem koncesionáře ve vztahu ke stanovení pokut měl relevanci pouze ve znění koncesního zákona účinného do 31. 12. 2009 (do změny provedené zákonem č. 417/2009 Sb., kterým se mění zákon č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony).

[38] Žalovaný dle názoru soudu vzal dostatečně v potaz všechna kritéria stanovená pro uložení sankce dle § 27b odst. 2 koncesního zákona (zde soud odkazuje na body 64. a násl. rozhodnutí žalovaného, se kterými se ztotožňuje, přičemž žalovaný vzal přezkoumatelným způsobem v potaz i to, zda sankce nebude pro žalobce likvidační). Na příslušnou rozkladovou námitku žalobce pak předseda Úřadu adekvátně reagoval v bodě 39. svého rozhodnutí.

[39] V podrobnostech soud dodává, že považuje za přinejmenším problematický argument žalobce, že žalovaný měl při určení výše pokuty přihlédnout zejména k „dobré víře“ žalobce. Tato dobrá víra totiž byla s největší pravděpodobností způsobena neznalostí relevantní právní úpravy, tedy koncesního zákona. V tomto směru soudu nezbývá než konstatovat v takových situacích obvyklou právní maximu, že neznalost zákona neomlouvá. Pokud svou dobrou víru žalobce opírá o postupy Ministerstva vnitra a příslušného odboru žalovaného, se kterými měl svůj záměr konzultovat, pak ve vztahu ke stanovisku Ministerstva vnitra ničeho nedoložil; co se týká stanoviska odboru veřejné podpory Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 17. 5. 2011, č. j. ÚOHS-7339/2011/420/ESI, to se týkalo zejména dotazu žalobce ohledně veřejné podpory, kdy podle soudu nelze dovodit povinnost žalovaného upozorňovat tazatele na všechny možné v úvahu připadající souvislosti záměru pronájmu obecního majetku (k dané problematice se žalovaný vyjádřil v bodech 48. až 50. svého rozhodnutí a předseda Úřadu v bodě 40., přičemž s danou argumentací se soud ztotožňuje a pro stručnost na ni odkazuje). Za relevantní soud také nepovažuje konstatování, že smlouva ani po třech letech své platnosti nenabyla účinnosti – v tomto ohledu se jistě nejedná o úmysl žalobce, který by tak byl veden záměrem snížit závažnost svého jednání a zároveň tato skutečnost neznamená, že ze smlouvy nebude plněno.

[40] Při úvahách o stanovení sankce je přitom dle soudu třeba vzít v potaz, že v případě deliktu dle § 27 odst. 1 písm. a) se typově jedná o poměrně závažný delikt spočívající v tom, že se zadavatel zcela „vymaní“ z dosahu koncesního zákona, přičemž v konkrétním případě byla pokuta stanovena ve výši cca 1,32 % její maximální možné výše. Za takové situace soud sankci nepovažuje za nepřiměřenou či nezákonnou, přičemž žalobce ani neuplatnil návrh, aby soud výši pokuty moderoval.

[41] V kontextu s výše uvedeným soud dodává, že žalovaný nemohl, jak se domnívá žalobce, aplikovat namísto uložení pokuty nápravná opatření dle § 25 koncesního zákona. Je

tomu tak také proto (mimo skutečnost, že koncesní zákon nepředpokládá alternativní uložení buď nápravného opatření, nebo sankce a rovněž samotný § 27 odst. 2 koncesního zákona úvahu žalovaného v daném směru nepřipouští), že podle § 25 odst. 1 koncesního zákona Úřad pro ochranu hospodářské soutěže za stanovených podmínek uloží nápravné opatření tím, že zruší koncesní řízení nebo jednotlivý úkon zadavatele, avšak pouze za situace, kdy dosud nedošlo k uzavření koncesní smlouvy; v daném případě však již k uzavření Smlouvy došlo. Podle § 25 odst. 2 koncesního zákona Úřad pro ochranu hospodářské soutěže svým rozhodnutím uloží zákaz plnění koncesní smlouvy, ale pouze v případě, že je tu návrh dle § 24b koncesního zákona a navíc v případě, že se zadavatel dopustí správního deliktu podle § 27 odst. 1 písm. a) a současně správního deliktu podle § 27 odst. 1 písm. d) koncesního zákona; tyto podmínky ve věci zjevně nebyly splněny.

IV. Závěr a náklady řízení

[42] Po přezkoumání věci tak soud na základě výše uvedeného žalobu dle § 87 odst. 3 s. ř. s. zamítl, neboť není důvodná.

[43] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta) a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, pročež mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení: Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 6. dubna 2017

JUDr. Zuzana Bystřická, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Dana Janků

JUDr. Vladislav Bílek
advokátní kancelář

Kancelář: Čs. legií 143, 339 01 Klatovy I
Telefon: +420 376 313 231
+420 376 320 634
Telefax: +420 376 313 539
E-mail: bilek@akbilek.cz
Datová schránka: 6eq78w
IČ: 66227381
Zapsán v ČAK pod č. 5314

Nejvyššímu správnímu soudu
prostřednictvím
Krajského soudu v Brně
Masarykova 31
601 95 Brno

V Klatovech dne 22.5.2017

K č.j. 29 Af 11/2015-48

Stěžovatel : Město Chodov, IČ: 00259349
sídlem Chodov, Komenského 1077

Právně zast.: JUDr. Vladislavem Bílkem, advokátem AK Klatovy 1, Čs. legií 143, PSČ 339 01

Kasační stížnost (dle ust. § 102 a násl. s.ř.
proti rozsudku Krajského soudu v Brně č.j. 29 Af 11/2015-48 ze dne 6.4.2017
dvojmo
plná moc

Krajský soud v Brně rozhodl rozsudkem pod č.j. 29 Af 11/2015-48 ze dne 6. dubna 2017 zamítl žalobu žalobce město Chodov, se sídlem Komenského 1077, Chodov proti žalovanému Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže se sídlem v Brně, o žalobě proti rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 8.12.2014, č.j. ÚOHS-R409/2013/VZ-25973/2014/323/BRy. Rozsudek byl doručen do datové schránky právního zástupce stěžovatele v úterý dne 9. května 2017.

Stěžovatel podává proti rozhodnutí Krajského soudu v Brně kasační stížnost podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) soudního řádu správního z titulu nesprávného posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení a nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, přičemž tato vada má za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Stěžovatel odůvodňuje svoji kasační stížnost následovně.

Žalobce se žalobou ze dne 8.2.2015 domáhal u správního soudu zrušení rozhodnutí Předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 8.12.2014, č.j. ÚOHS-R409/2013/VZ-25973/2014/323/BRy, kterému předcházelo rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne ze dne 25.11.2013 č.j.: ÚOHS-S549/2013/VZ-23025/2013/522/LKo.

Krajský soud v odůvodnění svého rozhodnutí v části III. b) *Naplnění skutkové podstaty správního řízení* zejména uvedl, že výchozí a klíčovou otázkou z věcného hlediska v dané věci představuje to, zda měl žalobce při výběru smluvního partnera a následné kontraktaci v případě smlouvy o nájmu rozvodného tepelného zařízení postupovat podle koncesního zákona, že předmětná smlouva naplnila znaky koncesní smlouvy dle koncesního zákona, podle kterého měl žalobce postupovat, že koncesní zákon má být aplikován v situaci, kdy veřejný zadavatel uzavírá koncesní smlouvu a nejsou dány některé okolnosti odůvodňující vyloučení aplikace koncesního zákona, že argument žalobce o nejasnosti odkazu na zvláštní zákony v § 1 odst. 1 koncesního zákona, kdy takovým zvláštním zákonem je i obecní zřízení je nepřípadný, že obecní zřízení představuje v tomto ohledu obecný předpis týkající se nakládání s majetkem obce, že ustanovení § 39 je obec povinna dodržet – pakliže tedy zvláštní předpis nestanoví něco jiného, přičemž za zvláštní předpis je třeba považovat právě koncesní zákon, který upravuje konkrétně otázku koncesních smluv, že pokud obec uzavírá smlouvy, které naplňují pojmové znaky koncesní smlouvy, musí primárně postupovat dle koncesního zákona, nikoli podle obecního zřízení, že obecní zřízení upravuje otázku nakládání s majetkem obecně, zatímco koncesní zákon specificky v případě, že je uzavírána koncesní smlouva, přičemž obecní zřízení ke koncesnímu zákonu v tomto smyslu zvláštním předpisem být nemůže.

V dubnu 2017 je posuzování meritu sporu o mnoho jednodušší než v roce 2011, byť je problém posuzován podle tehdy platné právní úpravy. Stěžovatel má určitou míru pochopení pro argumentaci soudu, který musí bránit psané právo proti argumentům žalobce, kterými rozhodnutí Úřadu oponuje, i tak je argumentace krajského soudu nedostatečná a nepřezkoumatelná. Z širšího kontextu předmětu sporu vyplývá problém definování vztahu mezi oběma zákony, který z nich je obecný a který je zvláštní, když oba zákony upravují diametrálně odlišnou materii, která spolu nesouvisí, kromě způsobu uzavírání smluv o provozování majetku veřejnoprávní korporace. Nelze proto souhlasit s neukotvenou polemikou krajského soudu o tom, že obecní zřízení je obecný zákon o nakládání s majetkem, zatímco koncesní zákon je specifický v případě, že je uzavírána koncesní smlouva.

Za těchto výkladových obtíží lze jen obtížně použít zásadu *Lex specialis derogat generali* – zvláštní úprava má přednost před normou obecnější, subsidiární, která se uplatní jen tam, kde zvláštní právní předpis věc sám neupravuje. Zcela určitě nelze tvrdit, že obecní zřízení neupravuje pronájem obecního majetku, respekt. že použití zvláštního zákona vylučuje použití obecního zřízení, když zákon o obcích v ust. § 39 *expresis verbis* neuvádí, že existuje speciální právní úprava upravující nakládání s obecním majetkem, která má přednost před úpravou obecnou. Ačkoliv to soud v odůvodnění tvrdí, jeho tvrzení oporu v zákoně nemá. Teorie práva možná, ale jen za předpokladu nalezení vztahu mezi oběma právními normami.

Ani právní závěr krajského soudu o tom, že odkaz č. 1 koncesního zákona (z.č. 139/2006 Sb.) v poznámce pod čarou v § 1 odst. 1 není nejasný nebo matoucí ve světle shora uvedených pochybností o vztahu obou předmětných právních předpisů není přesvědčivý, když poznámka pod čarou nemá normativní povahu a v daném případě obsahuje jen citaci právního předpisu nesouvisejícího s meritem sporu. Ani na základě intepretace soudu nelze dospět k jednoznačnému závěru, že takový zvláštní právní předpis musí nutně upravovat podmínky a postup při uzavírání koncesních smluv. Mají-li být právní normy tvořeny tak, aby byly srozumitelné široké veřejnosti, minimálně odborné veřejnosti, nelze ani tak očekávat, že každý odborník porozumí záměru zákonodárce, který je ukryt v tajence poměrně složitých právních konstrukcí, kterým může porozumět jen ten, kdo s takovou právní normou již nabyl určitých praktických odborných zkušeností.

Oba zákony upravují pronájem majetku obce, podle soudu jeden obecně, druhý specificky. Měl-li koncesní zákon zasahovat do práv a povinností veřejnoprávních korporací, měl doznat určitých změn i zákon o obcích o tom, že pronájem majetku obce upravuje též zvláštní právní předpis, respekt. že úprava dle § 39 odst. 1

platí pouze tehdy, pokud podmínky a postup neupravuje zvláštní právní předpis. Není vinou obecných soudů, které nemají zákonodárnou iniciativu a na vzniku právních předpisů se nepodílejí, že v rámci legislativního procesu není více dbáno na přiměřenou srozumitelnost psaného práva.

Stěžovatel je stále přesvědčen o tom, že dispozice právní normy, zákona č. 139/2006 Sb. daná ust. § 1 zákona (*Tento zákon upravuje podmínky a postup veřejného zadavatele při uzavírání koncesních smluv v rámci spolupráce mezi veřejnými zadavateli a jinými subjekty, pokud tyto podmínky a postup neupravuje zvláštní právní předpis[1]). Tento zákon dále zapracovává příslušné předpisy Evropských společenství[2]).*) nevyjadřuje srozumitelně obecnou (respekt. personální) povinnost něco vykonat nebo povinnost se něčeho zdržet, a to na rozdíl na od nového zákona o zadávání veřejných zakázek, zahrnující i koncesní řízení (zák.č. 134/2016 Sb.), který v § 2 odst. 3 uvádí, že *Zadavatel **je povinen zadat** veřejnou zakázku v zadávacím řízení, není-li dále stanoveno jinak*. Stěžovatel je tak i nadále přesvědčen o tom, že nebylo jeho právní povinností se zákonem č. 139/2006 Sb. řídit. Vzhledem k tomu, že zákon č. 139/2006 Sb. byl již zrušen, lze bez rizika širších nepříznivých konsekvencí o kvalitě předmětné právní normy polemizovat i nejvyšší soudní institucí.

Výklad krajského soudu k charakteru smluvního typu koncesní smlouvy, nota bene za použití výkladu z roku 2012, když předmětná smlouva byla uzavřena v roce 2011 bez možnosti seznámení se s odbornými výklady, ke kterým renomovaní odborníci dospěli až šest roků po nabytí účinnosti zákona, jen dokresluje kvalitu předmětné právní normy, která byla pro větší množství výkladových obtíží implementována do zákona o zadávání veřejných zakázek.

Krajský soud odůvodnění svého rozhodnutí, kterým byla žaloba zamítnuta, zjednodušujícím způsobem shrnul do právního závěru, že v případě, že byla uzavírána smlouva, která pojmově naplňovala pojmové znaky koncesní smlouvy dle koncesního zákona, bylo povinností žalobce také podle koncesního zákona postupovat. Takové odůvodnění považuje stěžovatel za nedostatečné a nepřezkoumatelné, nerespektující všechny argumenty žalobce v žalobě ze dne 8.2.2015 uvedené. Krajský soud se například vůbec nevypořádal s argumenty žalobce směřující k dosud neřešeným právním otázkám v žalobě označených v části *K problematice legislativní úpravy koncesního řízení* nebo části týkající se výše pokuty. Soud například vůbec nereagoval na argumenty, které v žalobě popsal následovně:

Pokud by koncesní zákon byl de iure speciálním předpisem oproti obecnímu zřízení, zůstává povinností obce plnit notifikační povinnost podle ust. § 39, nebo je jeho povinností se řídit výhradně postupem podle koncesního zákona, který se o žádné notifikační povinnosti nezmiňuje, přičemž nesplnění této povinnosti ex lege vyvolává absolutní neplatnost uzavřené smlouvy.
Ponechává tedy zákonodárce na volné úvaze zadavatele, zda se rozhodne při uzavírání smluv podle ust. § 39 odst. 1 zákona obcích aplikovat i koncesní zákon, nebo zda se bude řídit výhradně obecním řízením nebo výhradně koncesním zákonem, když výhradní použití jedné nebo druhé normy vyvolává právní následky, v jednom případě v podobě absolutní neplatnosti právního úkonu, ve druhém naplněním skutkové podstaty správního deliktu s právem správního orgánu udělit sankci. Nebo má zadavatel v rámci právní jistoty „vyzobávat" z několika právních norem všechny povinnosti a kombinovat tak povinnosti podle vícero právním norem stejné právní síly? Žalobce v této souvislosti odkazuje na článek JUDr. Tomáše Lichovníka, dříve ve funkci předsedy Soudcovské unie, nyní soudce Ústavního soudu, publikovaný na portálu www.pravniprostor.cz, nazvaný „Neznalost zákona neomlouvá. Opravdu?", kde JUDr. Lichovník spíše laickým způsobem žehrá na složitost a nepřehlednost právního řádu.

K uložené správní pokutě, kterou krajský soud shledal za oprávněnou, se soud nezabýval těmi aspekty, zda správní orgán při určení výměry pokuty přihlédl k **závažnosti** správního deliktu, zejména ke **způsobu jeho spáchání** a jeho **následkům** a k **okolnostem**, za nichž byl spáchán. Konstatování soudu, že se *jedná o poměrně(?) závažný delikt spočívající v tom, že se zadavatel zcela vymaní z dosahu koncesního zákona* není přiléhavou argumentací o přezkumu všech podmínek zákona, na které stěžovatel v žalobě poukazoval, včetně skutečnosti, že ani po třech letech smlouva nenabyla účinnosti (pozn. žalobce – nájemní smlouva v roce 2016 zanikla uplynutím doby určité, aniž by nabyla právní účinnosti). Odůvodnění napadeného rozhodnutí nelze považovat za relevantní posouzení problému z úhlu všech aspektů daných přímo zákonem. Stěžovatel v této souvislosti též odkazuje na základní zásady správního řízení dle zákona č. 500/2004 Sb. zejména dle § 2 odst. 4 a § 3, dle kterých se neřídil správní orgán ani krajský soud. Soud měl přihlédnout k okolnostem žalobcem v žalobě popsaných, k tomu, že následky „porušení zákona" nebyly fakticky žádné, že žalobce zákon neporušil vědomě, tím méně s cílem kohokoliv poškodit, nebo že by nedodržel zásady transparentnosti, rovného zacházení anebo zákazu diskriminace. Nikdo ze zájemců o uzavření nájemní smlouvy z roku 2011 neprojevil svůj nesouhlas s průběhem zadání návrhu na uzavření

smlouvy, otevírání obálek, projednání všech nabídek, ani s rozhodnutím o výběru osoby, která nabídla nejvyšší cenu (nájemné) i nejlepší podmínky s tím související. Až na společnost MARSERVIS, s.r.o., která v roce 2011 o uzavření nájemní smlouvy neprojevila zájem, se kterou žalobce od roku 2003 vedl a stále ještě vede cca 11 soudních sporů a řešil mnoho jejích trestních oznámení, vše v zájmu obhajoby vlastnických (včetně uživatelských) práv města Chodov proti licencovanému provozovateli, který si v rozporu se zákonem v roce 1996 sjednal s tehdejším starostou města Chodova (bez souhlasu rady města nebo zastupitelstva) nájemné ve výši 100 Kč/rok za provozování energetického zařízení se vstupní hodnotou cca 100 milionů korun, který poté, co nájemní smlouva byla soudem pravomocně (r. 2010) označena za absolutně neplatnou, obratem přišel s účelovou žalobou na určení vlastnického práva k podstatným částem energetického zařízení, která jen před soudem prvého stupně byla řešena 5 roků, aby po jejím zamítnutí i u odvolacího soudu v rámci dovolacího řízení bylo Nejvyšším soudem odloženo nabytí právní moci, tedy celková délka všech sporů dosud trvá 15 roků, přičemž společnost MARSERVIS, s.r.o. nadále profituje na majetku města (více jak 300 milion korun od roku 1994), které díky postupu soudů a ERU nemá šanci užívat vlastní majetek, provozovat jej a udržovat. Tristní pojetí spravedlnosti. Absence řádného odůvodnění určení výměry pokuty, **závažnosti** správního deliktu (společenské nebezpečnosti), zejména ke **způsobu jeho spáchání** a jeho **následkům** a k **okolnostem**, za nichž byl spáchán též vyvolává nepřezkoumatelnost rozhodnutí krajského soudu. Stejně tak se krajský soud nezabýval metodologií stanovení předpokládaného příjmu koncesionáře z realizace koncesní smlouvy, kterou žalobce v žalobě rozporoval.

Stěžovatel je i nadále přesvědčen s ohledem na všechny okolnosti jeho postupu při uzavření předmětné nájemní smlouvy, že společenská nebezpečnost nedosáhla takové míry, aby žalobce musel být postižen velmi citelnou peněžitou pokutou, zejména jestliže Úřad pro ochranu hospodářské soutěže postihuje správní delikty pokutami, které jsou svojí výší mnohdy zcela nepřiměřené výši skutečně vzniklé škody.

Soudy jsou povinny si při rozhodování počínat tak, aby stěžovateli poskytly skutečně efektivní ochranu před nezákonnými postupy správních orgánů. Napadený rozsudek Krajského soudu v Brně stěžovatel za takovou ochranu považovat nemůže, spíše naopak ji považuje za přepjatý formalismus, který je v rozporu s čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod.

Z uvedených důvodů má stěžovatel za to, že Krajský soud v Brně nesprávně posoudil právní otázku porušení zákona a uložení sankce v řízení v předcházejícím řízení a že rozhodnutí o zamítnutí návrhu je proto nezákonné.

Proto stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek Krajského soudu v Brně č.j. 29 Af 11/2015-48 ze dne 6. dubna 2017 a věc vrátil Krajskému soudu v Brně k dalšímu řízení.

Stěžovatel :

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Zdeňka Kühna a soudkyň Daniely Zemanové a Michaely Bejčkové v právní věci žalobce: **město Chodov**, se sídlem Komenského 1077, Chodov, zast. JUDr. Vladislavem Bílkem, advokátem se sídlem Čs. legií 143, Klatovy, proti žalovanému: **Úřad pro ochranu hospodářské soutěže**, se sídlem třída Kpt. Jaroše 7, Brno, proti rozhodnutí předsedy žalovaného ze dne 8. 12. 2014, čj. ÚOHS-R409/2013/VZ-25973/2014/323/BRy, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 6. 4. 2017, čj. 29 Af 11/2015-48,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Předmětem sporu v nynější kauze je otázka, zda byl žalobce povinen postupovat při uzavření smlouvy o nájmu rozvodného tepelného zařízení podle zákona č. 139/2006 Sb., o koncesních smlouvách a koncesním řízení (koncesní zákon).

[2] Žalobce na zasedání rady obce dne 11. 7. 2011 pojal záměr pronájmu souboru nemovitého a movitého majetku tvořeného rozvodným tepelným zařízením a jeho příslušenstvím ve vlastnictví obce. Záměr zveřejnil od 12. 7. 2011 do 30. 7. 2011 na úřední desce obce. Následně obdržel sedm nabídek. Dne 15. 8. 2011 uzavřel smlouvu o nájmu rozvodného tepelného zařízení se společností Sokolovská uhelná, právní nástupce, a. s. Smluvní strany uzavřely smlouvu na dobu určitou (do 31. 12. 2016), jejím předmětem byl pronájem a provozování rozvodného tepelného zařízení za účelem dodávky tepla a užitkové vody. Společnost Sokolovská uhelná se zavázala platit ročně nájemné ve výši 5 000 000 Kč. Podle dalších ujednání ve smlouvě byla tato společnost povinna spravovat a provozovat rozvodné tepelné zařízení svým jménem, na vlastní podnikatelské riziko a odpovědnost a vlastními prostředky. Smlouva ji opravňovala účtovat za dodávku tepla, a to na základě

uzavřených smluv o dodávce tepla. Celkové roční příjmy plynoucí z provozování rozvodného tepelného zařízení se pro roky 2012 až 2016 odhadovaly ve výši 89 646 000 Kč až 101 596 197 Kč.

[3] Žalovaný zahájil dne 11. 9. 2013 správní řízení z moci úřední, jelikož pojal podezření, že žalobce porušil koncesní zákon. Rozhodnutím ze dne 25. 11. 2013 žalovaný shledal žalobce vinným ze spáchání správního deliktu podle § 27 odst. 1 písm. a) koncesního zákona, jelikož při uzavření smlouvy o nájmu rozvodného tepelného zařízení se neřídil koncesním zákonem a tento postup mohl podstatně ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky. Za spáchání tohoto správního deliktu žalovaný uložil žalobci pokutu ve výši 300 000 Kč.

[4] Žalobce proti rozhodnutí žalovaného podal rozklad k předsedovi žalovaného, který ho rozhodnutím citovaným v záhlaví zamítl a potvrdil závěry žalovaného.

[5] Žalobce proti rozhodnutí žalovaného podal žalobu, kterou krajský soud rovněž zamítl.

II. Shrnutí argumentů kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[6] Žalobce (dále jen „stěžovatel") podal proti rozsudku krajského soudu včasnou kasační stížnost z důvodů dle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. V ní poukazuje na to, že nakládání s obecním majetkem (jeho pronájem) upravuje kromě koncesního zákona také § 39 zákona č. 128/2000 Sb., o obcích (obecní zřízení). Krajský soud podle jeho názoru nesprávně posoudil vzájemný vztah těchto dvou zákonů. Koncesní zákon není ve vztahu k obecnímu zřízení zvláštní právní úpravou s aplikační předností. Odůvodnění krajského soudu týkající se vztahu mezi těmito dvěma právními předpisy považuje stěžovatel rovněž za zjednodušující a nepřezkoumatelné, jelikož neodpovídá na všechny právní otázky v žalobě. Nadto namítá, že koncesní zákon nezakotvuje obecnou povinnost se tímto právním předpisem řídit.

[7] Stěžovatel v kasační stížnosti dále napadá také výši pokuty. Krajský soud při přezkumu výše její výměry nepřihlédl k závažnosti správního deliktu, způsobu jeho spáchání, jeho následkům a k okolnostem, za nichž byl spáchán.

[8] Stěžovatel v závěru kasační stížnosti navrhuje, aby NSS napadený rozsudek krajského soudu zrušil a vrátil mu věc k dalšímu řízení.

[9] Žalovaný se ve vyjádření ztotožňuje se závěry v napadeném rozsudku. Podotýká, že stěžovatel v kasační stížnosti pouze opakuje argumenty v žalobě, se kterými se již vypořádal krajský soud. Námitky týkající se nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku nepovažuje za důvodné. Pokud jde o výši uložené pokuty, upozorňuje, že pokutu správní orgány uložily na její spodní hranici.

III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[10] NSS při posuzování přípustné kasační stížnosti dospěl k závěru, že kasační stížnost má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou.

[11] Důvodnost kasační stížnosti posoudil NSS v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.); neshledal přitom vady, jimiž by se musel zabývat i bez návrhu. Soud se nejprve zabýval námitkami týkajícími se aplikace koncesního zákona [**III.A.**; § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.], následně posoudil otázku, zda krajský soud přezkoumal dostatečně výměru pokuty [**III.B.**; § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.].

pokračování

[12] Kasační stížnost není důvodná.

III. A. *Aplikace koncesního zákona*

[13] Stěžovatel předně v kasační stížnosti konstatuje, že z širšího kontextu předmětu sporu vyplývá problém definování vztahu koncesního zákona a obecního zřízení (jeho § 39 odst. 1).

[14] Obecní zřízení v § 39 odst. 1 zákona, ve znění platném do 31. 12. 2013, stanoví, že je obec povinna po dobu nejméně 15 dnů před rozhodnutím v příslušném orgánu obce zveřejnit na úřední desce obecního úřadu *záměr obce prodat, směnit nebo darovat nemovitý majetek, pronajmout jej nebo poskytnout jako výpůjčku.* Koncesní zákon obsahuje také pravidla pro uveřejnění oznámení o zahájení koncesního řízení (§ 31 koncesního zákona). Podle § 31 koncesního zákona se oznámení o zahájení koncesního řízení uveřejní v informačním systému o veřejných zakázkách (Věstníku veřejných zakázek) a případně též v Úředním věstníku EU. Mimo to však koncesní zákon stanoví celou řadu dalších povinností, které musí obec dodržet při zahájení a vedení koncesního řízení, výběru koncesionáře a uzavírání koncesní smlouvy.

[15] Podle názoru stěžovatele není možné určit, který z těchto právních předpisů je obecný a který zvláštní, jelikož oba právní předpisy kromě způsobu uzavírání smluv o provozování majetku obce upravují odlišnou problematiku, která spolu nesouvisí. Takový vzájemný vztah nemá ani oporu v zákoně, § 39 obecního zřízení neomezuje svoji působnost odkazem na případnou existenci zvláštního právního předpisu. Nejasnosti o vztahu těchto dvou právních předpisů podle stěžovatele způsobuje také odkaz v § 1 koncesního zákona na zvláštní právní předpis, který má mít přednost před aplikací koncesního zákona. Za těchto výkladových obtíží lze podle stěžovatele jen obtížně použít zásadu *lex specialis derogat legi generali* a dát aplikační přednost koncesnímu zákonu.

[16] NSS k tomu uvádí, že na daný případ se současně vztahuje právní úprava v obecním zřízení a v koncesním zákoně. Obecní zřízení v § 39 odst. 1 upravuje speciální postup při určitých právních formách nakládání s nemovitým majetkem obce, mimo jiné také v případě záměru obce pronajmout nemovitý majetek, jako tomu bylo částečně také v nynější kauze (podle čl. 2.4. smlouvy o nájmu rozvodného tepelného zařízení *je předmětem této smlouvy pronájem a provozování rozvodného tepelného zařízení*). Právní vztahy ve smlouvě o nájmu rozvodného tepelného zařízení byly nicméně upraveny způsobem naplňujícím znaky koncesní smlouvy v § 16 koncesního zákona (srov. níže bod [26]). Vedle obecního zřízení tedy na danou kauzu dopadala také právní úprava v koncesním zákoně. Jak správně uvedl již krajský soud ve svém rozhodnutí, závazkový vztah upravený v koncesní smlouvě může mít také charakter nájmu, resp. *koncesní smlouva může nabývat i formy smlouvy nájemní* (bod 33 napadeného rozsudku). Koncesní smlouva totiž není svébytným smluvním typem, jde o obecné označení pro smlouvy uzavřené podle koncesního zákona.

[17] Současné neslučitelné působení dvou či více zákonných předpisů se řeší pomocí interpretačního pravidla *lex specialis derogat legi generali* (úprava zvláštní má aplikační přednost před úpravou obecnou). NSS nepřisvědčil tvrzení stěžovatele, že toto pravidlo nebylo možné použít proto, že nemá oporu v zákoně, resp. že § 39 odst. 1 obecního zřízení neodkazuje na zvláštní právní úpravu. Pravidlo *lex specialis derogat legi generali* je uznávanou, byť nepsanou interpretační zásadou právního systému. Právě proto platí, že právní norma určená pro zvláštní případy se použije přednostně před právní normou obecnou, i když ta na speciální úpravu výslovně neodkazuje (srov. např. rozsudek NSS ze dne 15. 4. 2016, čj. 4 Afs 251/2015-74).

[18] NSS dále nepovažoval za správný ani argument stěžovatele, že vzájemný vztah koncesního zákona a obecního zřízení nelze určit, jelikož tyto právní předpisy *„kromě způsobu uzavírání smluv upravují diametrálně odlišnou materii, která spolu nesouvisí"*. Je třeba podotknout, že pravidlo *lex specialis derogat legi generali* se vztahuje zpravidla ke konkrétním právním normám (jednotlivým ustanovením), nikoliv k celým zákonům. Slovem *„lex"* se nemíní zákon jako celek, ale právě právní norma, jejíž obecnost či zvláštnost je posuzována (srov. rozsudek ze dne 1. 6. 2011, čj. 1 As 6/2011-347, č. 2368/2011 Sb. NSS). NSS se proto nemusel zabývat vztahem celých zákonů, ale pouze takových ustanovení koncesního zákona a obecního zřízení, která se týkala nakládání s obecním majetkem. V tomto rozsahu proto bylo možné vzájemný vztah těchto dvou právních předpisů posoudit.

[19] NSS je přesvědčen, že § 39 odst. 1 obecního zřízení nemůže být ve vztahu ke koncesnímu zákonu zvláštním zákonem. Koncesní zákon má totiž užší věcné vymezení. Na rozdíl od § 39 odst. 1 obecního zřízení se koncesní zákon aplikuje pouze ve specifických případech, ve kterých dispozice obce s obecním majetkem vykazuje znaky koncesní smlouvy (§ 16 koncesního zákona). Právní úprava v koncesním zákoně je navíc mnohem podrobnější, než je tomu v § 39 odst. 1 obecního zřízení. V žádném případě proto nelze tvrdit, že § 39 odst. 1 obecního zřízení zakotvující povinnost zveřejnit na úřední desce obce záměr nakládat s obecním majetkem se aplikuje přednostně před koncesním zákonem a je schopný vyloučit aplikaci právní úpravy v tomto právním předpisu.

[20] Ust. § 39 odst. 1 obecního zřízení není ani zvláštní právní úpravou ve smyslu § 1 koncesního zákona. Podle tohoto ustanovení koncesní zákon *upravuje podmínky a postup veřejného zadavatele při uzavírání koncesních smluv v rámci spolupráce mezi veřejnými zadavateli a jinými subjekty, pokud tyto podmínky a postup neupravuje zvláštní právní předpis.* NSS se ztotožňuje s krajským soudem, že tímto zvláštním právním předpisem je třeba chápat pouze takový právní předpis, který upravuje podmínky a postup směřující k uzavření koncesní smlouvy (podle poznámky č. 1 například zákon č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, který v části čtvrté, § 18a - § 18f, obsahuje ustanovení týkající se koncesionářské smlouvy). Jazykové znění § 1 je v tomto ohledu zcela jasné. Tento závěr navíc potvrzuje také odborná literatura, podle které *„stanoví-li zvláštní právní předpis jiný postup, pak se primárně užije tento postup. To však platí pouze tehdy, pokud tento postup směřuje k uzavření koncesní smlouvy"* (Davidová, J. Topenčík, M. *Koncesní zákon: komentář.* Praha: ABF, 2007, s. 12).

[21] NSS však dospěl k závěru, že ani koncesní zákon nelze ve vztahu k § 39 odst. 1 obecního zřízení považovat za výhradní, zvláštní právní úpravu, která by měla na základě pravidla *lex specialis derogat legi generali* přednost před aplikací § 39 odst. 1 obecního zřízení. Pravidlo *lex specialis derogat legi generali* lze použít pouze v případě kolize dvou právních norem se stejným předmětem úpravy, a to jen tehdy, jestliže se jejich souběžná aplikace vylučuje. NSS je přesvědčen, že ustanovení obecního zřízení a koncesního zákona se nedostala do kolize, kterou by bylo potřeba vyřešit pomocí interpretační derogace jednoho z nich (srov. rozsudky NSS ze dne 15. 12. 2017, čj. 6 As 219/2017, bod 40, a ze dne 15. 2. 2017, čj. 1 Ads 272/2016-53, bod 48). Oba právní předpisy odlišně upravují způsob uveřejňování záměru nakládat s obecním majetkem. Zatímco podle koncesního zákona se uveřejňuje oznámení o zahájení koncesního řízení ve Věstníku veřejných zakázek, příp. v Úředním věstníku EU, obecní zřízení zakotvuje notifikační povinnost na úřední desce obce. Tyto rozdílné způsoby uveřejnění však vedle sebe obstojí, každý z nich má svůj vlastní specifický účel. Cílem publikace záměru ve Věstníku veřejných zakázek je oslovit co nejvíce potenciálních dodavatelů (koncesionářů) a zaručit jim rovné transparentní zacházení. Účelem zveřejnění záměru na úřední desce je především informovat občany o dispozicích s obecním majetkem. Jde o to, aby příslušné úkony probíhaly transparentně, aby se o nich občané předem a včas dozvěděli, aby mohli upozornit na hrozící

pokračování

pochybení či nesprávné hospodaření obce (srov. např. rozsudek NS ze dne 27. 9. 2010, sp. zn. 30 Cdo 1250/2009).

[22] Povinností obce při uzavírání koncesní smlouvy bylo tedy postupovat podle koncesního zákona a současně také podle § 39 odst. 1 obecního zřízení.

[23] Krajský soud ke vztahu těchto dvou právních předpisů uvedl v bodě 30, že *„ustanovení § 39 obecního zřízení je obec povinna dodržet – pakliže tedy zvláštní předpis nestanoví něco jiného. Za zvláštní předpis je dle soudu třeba považovat právě koncesní zákon, který upravuje konkrétně otázku koncesních smluv. Pokud obec uzavírá smlouvy, které naplňují pojmové znaky koncesní smlouvy, musí primárně postupovat dle koncesního zákona, nikoli podle obecního zřízení. V tom, že obecní zřízení upravuje otázku nakládání s majetkem obce obecně, zatímco koncesní zákon specificky v případě, že je uzavírána koncesní smlouva, je třeba spatřovat v nynějším případě onu „zvláštnost" koncesního zákona, přičemž obecní zřízení ke koncesnímu zákonu v tomto smyslu zvláštním předpisem být nemůže"*. Na jiném místě konstatoval, že *„jednak v případě koncesní smlouvy bylo třeba postupovat dle ustanovení koncesního zákona, v daném případě i občanského zákoníku z roku 1964 a v dalších otázkách těmito zákony neupravenými pak eventuálně i příslušnými ustanoveními obecního zřízení. Tyto závěry soud uvádí především k námitkám žalobce, že nebylo zřejmé, jakým zákonem se řídit, potažmo jaký je vlastně vztah mezi dotčenými zákony. Následek tak nutně nespočívá v absolutní neplatnosti smlouvy nebo ve spáchání správního deliktu, jak prezentuje žalobce; této Skylle a Charybdě se lze správnou aplikací v úvahu přicházejících právních předpisů vyhnout"* (bod 32 napadeného rozsudku).

[24] Stěžovatel v části kasační stížnosti z odůvodnění napadeného rozsudku dovozuje, že soud na základě interpretačního pravidla *lex specialis derogat legi generali* vyloučil zcela aplikaci obecního zřízení. Na jiném místě v kasační stížnosti však napadá odůvodnění krajského soudu pro nepřezkoumatelnost, jelikož se podle jeho názoru krajský soud nevyjádřil k otázce, zda bylo nezbytné řídit se výhradně koncesním zákonem, či zda byl stěžovatel povinen řídit se také § 39 odst. 1 obecního zřízení. Tyto námitky si odporují. NSS souhlasí se stěžovatelem, že krajský soud dostatečně konkrétně v rozsudku neuvádí, zda měl v nynější kauze stěžovatel povinnost postupovat také podle § 39 odst. 1 obecního zřízení. NSS však podotýká, že předmětem přezkumu je rozhodnutí žalovaného o uložení sankce za porušení koncesního zákona. Pro posouzení nynější kauzy je proto důležitá otázka aplikace koncesního zákona, nikoliv obecního zřízení. Krajský soud dospěl ke správnému závěru, že existence právní úpravy v § 39 odst. 1 obecního zřízení nebrání aplikaci koncesního zákona v nynější kauze. Nejasné vyjádření krajského soudu ohledně aplikace obecního zřízení nemá na výsledek této kauzy žádný vliv. Napadený rozsudek proto není z tohoto důvodu nepřezkoumatelný.

[25] Stěžovatel dále v kasační stížnosti namítá, že koncesní zákon nevyjadřuje srozumitelně obecnou povinnost se touto právní úpravou řídit. NSS s tímto tvrzením nesouhlasí. Povinnost řídit se koncesním zákonem lze dovodit především z § 5 odst. 1 koncesního zákona, který stanoví, že [z]*adavatel vybere koncesionáře pro uzavření koncesní smlouvy v koncesním řízení.* Uvedené ustanovení nedává osobě veřejného zadavatele při uzavírání koncesní smlouvy na výběr, zda se chce koncesním zákonem řídit, ale stanoví jednoznačně a srozumitelně povinnost v takovém případě postupovat podle tohoto právního předpisu. O povinnosti veřejného zadavatele postupovat při uzavírání koncesní smlouvy podle koncesního zákona svědčí také zakotvení sankcí za porušení jednotlivých ustanovení tohoto právního předpisu v § 27 koncesního zákona (správní delikty zadavatelů).

[26] Povinnost řídit se tímto zákonem přitom dopadla také na stěžovatele v nynější kauze. Krajský soud se podrobně zabýval konkrétními okolnostmi posuzovaného případu a dospěl

k závěru, že ve stěžovatelově případě byly naplněny podmínky pro aplikaci koncesního zákona. Tyto závěry ostatně stěžovatel v kasační stížnosti nenapadá a nejsou mezi účastníky sporné. NSS na ně proto pouze stručně odkazuje. Krajský soud nejprve v bodě 25 konstatoval, že stěžovatel spadá pod pojem veřejný zadavatel v § 2 koncesního zákona, je totiž územním samosprávným celkem [§ 2 odst. 1 písm. c)]. Dále se detailně zabýval obsahem smlouvy o nájmu rozvodného tepelného zařízení a za tímto účelem posuzoval její jednotlivá ujednání. Uzavřel, že tato smlouva naplňuje znaky koncesní smlouvy vymezené v § 16 koncesního zákona (srov. zejména bod 31 napadeného rozsudku). Současně krajský soud v bodě 34 vysvětlil, proč se nemohou aplikovat výjimky z působnosti zákona zakotvené v § 3 písm. h) a § 5 odst. 2 koncesního zákona.

[27] NSS shrnuje, že stěžovatel nevybral společnost Sokolovská uhelná v koncesním řízení podle části druhé koncesního zákona, ačkoliv se na něj vztahovala úprava v koncesním zákoně a byl povinen se jí řídit. Žalovaný ve svém rozhodnutí poukázal na to, že „[p]*okud by zadavatel postupoval v souladu s koncesním zákonem a provedl koncesní řízení, nelze vyloučit, že by obdržel vyšší počet nabídek jiných dodavatelů, kteří by mohli předložit ekonomicky výhodnější nabídky než společnost Sokolovská uhelná*". NSS se ztotožnil s posouzením žalovaného a krajského soudu, že vyloučení postupu podle koncesního zákona mohlo mít vliv na okruh potenciálních zájemců o koncesi, a postup stěžovatele tedy mohl ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky. NSS proto uzavírá, že žalovaný byl oprávněn v posuzovaném případě uložit stěžovateli sankci podle § 27 odst. 1 písm. a) koncesního zákona za porušení tohoto předpisu.

III. B. *Soudní přezkum výměry pokuty*

[28] Podle stěžovatele krajský soud také nedostatečně přezkoumal výměru pokuty. Krajský soud se prý v napadeném rozsudku nezabýval tím, zda žalovaný přihlédl k závažnosti deliktu, způsobu jeho spáchání, následkům a okolnostem, za nichž byl spáchán. Stěžovatel poukázal na to, že smlouva o nájmu rozvodného tepelného zařízení ani po třech letech nenabyla účinnosti, následky porušení zákona nebyly tedy fakticky žádné. Jeho cílem nebylo nikoho poškodit, ostatně proti průběhu zadání návrhu na uzavření smlouvy se nikdo ze zájemců neohradil. Výjimkou je společnost MARSERVIS, s. r. o., která však o uzavření nájemní smlouvy neprojevila zájem a má dlouhodobě s obcí problematické vztahy. Soud se nezabýval ani metodologií stanovení předpokládaného příjmu koncesionáře z realizace koncesní smlouvy, kterou stěžovatel v žalobě rovněž zpochybnil. Odůvodnění krajského soudu týkající se výše uložené pokuty není podle stěžovatele přiléhavé a ve svém důsledku není ani přezkoumatelné.

[29] Podle názoru NSS se krajský soud zabýval posouzením výměry pokuty dostatečně. Krajský soud nejprve ověřil, zda žalovaný postupoval správně při vyčíslení výše pokuty. Uvedl, že podle § 27 odst. 2 koncesního zákona se za správní delikt v § 27 odst. 1 písm. a) uloží pokuta do výše 5 % z předpokládané hodnoty předmětu koncesní smlouvy. Následně odkázal také na § 1 vyhlášky č. 217/2006 Sb., který dále rozvádí, jak zjistit předpokládanou hodnotu předmětu koncesní smlouvy. Stěžovatel s tímto vyčíslením pokuty v kasační stížnosti nepolemizuje, pouze uvádí, že se krajský soud nezabýval metodologií stanovení předpokládaného příjmu koncesionáře z realizace koncesní smlouvy. Krajský soud však vysvětlil, proč nelze při stanovení výše pokuty k předpokládanému příjmu koncesionáře přihlížet. Uvedená námitka stěžovatele proto není důvodná.

[30] NSS nepřisvědčil ani dalším námitkám stěžovatele, podle kterých se krajský soud nezabýval tím, zda žalovaný přihlédl k závažnosti deliktu a dalším skutkovým okolnostem souvisejícím se spácháním deliktu. NSS připomíná, že ukládání sankcí a jejich výše je věcí

pokračování

správního uvážení, jehož přezkum je soudně omezen, neboť zákon v takovém případě správnímu orgánu stanoví pouze mantinely pro jeho rozhodování (srov. rozsudek ze dne 15. 2. 2017, čj. 6 As 214/2016-33). Krajský soud ověřil, že žalovaný při stanovení výše pokuty vycházel ze zákonem stanovených kritérií v § 27b odst. 2 koncesního zákona a nevykročil z mezí správního uvážení. V napadeném rozsudku soud odkázal na příslušnou pasáž správního rozhodnutí, kde se žalovaný těmito kritérii detailně zabýval a ke každému jednotlivě vyjádřil (s. 10 a 11 napadeného správního rozhodnutí).

[31] Výslovně se pak krajský soud vyjádřil k některým tvrzením stěžovatele, například že smlouva ani po třech letech nenabyla účinnosti, a tedy nemohla nikoho poškodit. Podle krajského soudu *„se jistě nejedná o úmysl žalobce, který by tak byl veden záměrem snížit závažnost svého jednání, a zároveň tato skutečnost neznamená, že ze smlouvy nebude plněno"* (s. 11 napadeného rozsudku). Krajský soud rovněž zdůraznil, že v případě deliktu podle § 27 odst. 1 písm. a) koncesního zákona se jedná typově o závažný delikt spočívající v tom, že se veřejný zadavatel zcela vymanil z působnosti koncesního zákona. Poukázal také na to, že žalovaný pokutu stanovil ve výši 1,32 % její maximální možné výměry.

[32] NSS považuje hodnocení krajského soudu za dostatečné a ve vztahu k žalobním námitkám odůvodněné přezkoumatelným způsobem. Stěžovatel obsahově nic jiného, než co uváděl v žalobě, do řízení o kasační stížnosti nepřináší, jeho argumenty jsou v podstatě repetitivní a ignorují obsah rozsudku krajského soudu.

IV. Závěr a náklady řízení

[33] NSS proto zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 věta poslední s. ř. s.).

[34] O náhradě nákladů řízení rozhodl podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť ve věci neměl úspěch; žalovanému náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 8. února 2018

Zdeněk Kühn v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Alena Filipová

Uznání dluhu

Rozhodnutím předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 8.12.2014 č.j. ÚOHS-R409/2013/VZ-25973/2014/323/BRy, o rozkladu města Chodov proti rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 8.12.2014, č.j. ÚOHS-S549/2013/VZ-23025/2013/522/LKo, vydaném ve věci možného spáchání správního deliktu zadavatelem podle § 27 odst. 1 písm. a) zákona č. 139/2006 Sb., o koncesních smlouvách a koncesním řízení (koncesní zákon), ve znění pozdějších předpisů, v souvislosti s možným nedodržením závazného postupu zadavatele při uzavírání smlouvy o nájmu rozhodného tepelného zařízení ze dne 15.8.2011 se společností Sokolovská uhelná, právní nástupce, a.s., bylo rozhodnuto tak, že napadené rozhodnutí ze dne 25.11.2013 bylo potvrzeno a podaný rozklad zamítnut.
Předseda Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže v odůvodnění svého rozhodnutí ze dne 8.12.2014 uvedl, že se žalobce jako zadavatel dopustil správního deliktu podle ust. 27 odst. 1 písm. a) zákona tím, že v rozporu s ust. § 5 odst. 3 zákona dne 15.8.2011 uzavřel s vybraným uchazečem smlouvu o nájmu rozvodného tepelného zařízení, aniž by provedl koncesní řízení, přičemž tento postup mohl podstatně ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky, a výrokem II. uložil žalobci za spáchaný správní delikt pokutu ve výši 300.000,- Kč.

Pokuta byla městem Chodov zaplacena OÚHS bezhotovostním převodem dne 10.12.2014.

V rozhodné době jsem poskytoval právní pomoc městu Chodov, včetně organizace řízení o výběru nového provozovatele rozvodného tepelného zařízení. Podle mého tehdejšího právního názoru jsem měl za to, že pro postup podle zákona č. 139/2006 Sb., o koncesních smlouvách a koncesním řízení (koncesní zákon) není zákonný důvod a proto jsem připustil, aby výběr nového provozovatele rozvodného tepelného zařízení se uskutečnil za podmínek daných zákonem č. 128/2000 Sb., o obcích (obecní zřízení).

Připouštím tak svoji odpovědnost za škodu vzniklou městu Chodov ve výši 300.000 Kč (slovy : třistatisíc korun českých) uloženou Úřadem pro ochranu hospodářské soutěže a zaplacenou 10.12.2014.

Částku 300.000 Kč uznávám za svůj dluh vůči městu Chodov co do důvodu a výše za svůj pravý a splatný dluh a zavazuji se ji zaplatit do 31.12.2019.

Výslovně prohlašuji a stvrzuji svým podpisem, že jsem toto uznání řádně zvážil, souhlasím s jeho obsahem a podepisuji jej o své svobodné vůli.

V Klatovech dne 1.12.2017

JUDr. Vladislav Bílek
advokát se sídlem Klatovy, Čs. legií 143, PSČ 339 01
zapsaný u ČAK pod č. 5314

[redacted]